
NATIONAL LIBRARY
NO. 3325
DATE 2.11.57
CALCUTTA

ஓம்

இறைவன் துணை

இறையனார் அகப்பொருள்

களவு

க. *அன்பி னைந்திணைக் களவெனப் படுவ
தந்தண ரருமறை மன்ற லெட்டனுட்
கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்

என்பது சூத்திரம். என்நூல் உரைப்பினும் அந்நூற்குப் பாயிரம் உரைத்துரைக்க வென்பது மரபு; என்னை?

"ஆயிர முகத்தா னகன்ற தாயினும்
பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே"

என்றாராகலானும், பருப் பொருட்டாகிய பாயிரங் கேட்டார்க்கு நுண்பொருட்டாகிய நூல் இனிதுவிளங்கும் என்பதாகலானும் பாயிரம் உரைத்துரைக்கவேண்டும் என்பது மரபு. என்போல வெனின் கொழுச்சென்றவழித் துன்னூசி இனிதுசெல்லும்; அதுபோல வென்பது.

---

*பேராசிரியர் "பெருமாணடிகள் களவியல் செய்தாங்கு" எனவும் "களவியல் பொருள்கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர்" எனவும் (தொல்-மரபி-கசு) வழங்குதலானும்; நச்சினார்க்கினியர் "இறையனார் களவியல்" (தொல்-அகத்-ருக) என வழங்குதலானும்; இந்நூலுரையினும் "சிறப்பிற் பெயர் பெற்றது களவியல் என்பது, என்னை? களவு கற்பென்னும் கைகோளிரண்டனுள் களவினைச் சிறப்புடைத் தென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன்" என வருதலானும் இறையனார் களவியல் என்பதே பண்டைப் பெயராதல் உணர்ந்து கொள்க.

அப்பாயிரம் இருவகைப்படும், பொதுவுஞ்சிறப்புமென. அவற்றுட் பொதுப்பாயிரம் என்பது எல்லா நூன்முகத்தும் உரைக்கப்படுவது; சிறப்புப்பாயிரம் என்பது தன்னால் உரைக்கப்படு நூற்கு இன்றியமையாதது.

பாயிரம் என்ற சொற்குப் பொருள் யாதோவெனின், புறவுரை என்றவாறு. ஆயின், நூல் கேட்பான் புகுந்தோன் *நூல் கேளானே புறவுரை கேட்டதென்னையெனின், நூற்குப் புறனுரைவைத்தும் நூற்கு இன்றியமையாததாதலினென்க. என்போலவெனின், கருவமைந்த மாநகர்க்கு உருவமைந்த வாயின்மாடம் போலவும், அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவுந், தகைமாண்ட நெடுஞ்சுவர்க்கு வகைமாண்ட †ஓவியம்போலவும் என்பது. ஆகலிற் பாயிரங்கேட்டே நூல் கேட்கப்படும்.

அவற்றுள் அப் பொதுப்பாயிரந்தான் நான்குவகைப்படும், ஈவோன்றன்மையும், ஈதலியற்கையுங், கொள்வோன்றன்மையுங், கோடன்மரபுமென; என்னை?

"ஈவோன் றன்மை யீத லியற்கை
கொள்வோன் றன்மை கோடன் மரபென
வீரிரண் டென்ப ‡பொதுவி னியற்கை."

என்பவாகலின்.

ஈவோன்றன்மை என்பது ஆசிரியனது தன்மை என்றவாறு; ஈதலியற்கை என்பது அவன் உரைக்கும் முறைமை என்றவாறு; கொள்வோன் றன்மை என்பது மாணாக்கனத்

---

* 'நூல் கேளாமுன் புறவுரை கேட்பதென்னையோ வெனின்' எனவும் பாடம்.

† 'பாவை' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்

‡ 'இயல்புணர்த் தோனே' எனவும் பாடம்.

...மை என்றவாறு; கோடன்மரபு என்பது அவன் கேட்கும் முறைமை என்றவாறு. அவையெல்லாம் விரித்துரைப்பிற் பெருகும்; முடிந்த நூலிற் கண்டுகொள்க.

இனிச் சிறப்புப்பாயிரம் எட்டுவகைப்படும். அவை யாவையோவெனின், ஆக்கியோன் பெயரும் வழியும் எல்லையும் நூற்பெயரும் யாப்பும் நுதலியபொருளுங் கேட்போரும் பயனுமென இவை. என்னை?

> "ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை
> நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே
> கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும்
> வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே"

என்றாராகலின்.

காலமுங் களனுங் காரணமுங் கூட்டிப் பதினொன் றென்பாரும் உளர். என்னை?

> "காலங் களனே காரண மென்றிம்
> மூவகை யேற்றி மொழிநரு முளரே."

என்பவாகலின்.

இனி, ஆக்கியோன் பெயரென்பது நூல்செய்த ஆசிரியன் பெயர் என்றவாறு. இந்நூல்செய்தார் யாரோவெனின், மால்வரைபுரைபு மாடக்கூடலாலவாயிற் பால்புரை பசுங்கதிர்க் குழவித்திங்களைக் குறுங்கண்ணியாக உடைய அழலவிர்சோதி அருமறைக் கடவுளென்பது.

வழியென்பது இந்நூல் இன்னதன்வழித்து என்பது. இது *'வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவ'னாற் செய்யப்பட்டமையால் வழிநூலென்று சொல்லப்படாது, முதனூலெனப்படுமென்பது.

---

* 'வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின்—முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்' என்பது தொல்-பொருள்-மரபியல்-94.

எல்லையென்பது இந்நூல் இன்ன எல்லையுள் நடக்கு மென்பது. இந்நூல் எவ்வெல்லையுள் நடக்குமோவெனின், வடக்கு வேங்கடந், தெற்குக் குமரி, கிழக்கு மேற்குங் கடல் எல்லையாக நடக்கு மென்பது. என்னை?

"வடக்குந் தெற்குங் குடக்குங் குணக்கும்
வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பௌவமென்
றந்நான் கெல்லை யகவயிற் கிடந்த
* நூலதின் முறையே வாலிதின் விரிப்பின்"

எனவும்,

"† வடவேங்கடந் தென்குமரி
யாயிடைத், தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து"

எனவுங் காக்கைபாடினியாருந் தொல்காப்பியனாருஞ் சொன்னாராகலின் என்பது.

நூற்பெயரென்பது நூலதுபெயர் என்றவாறு. நூல் பெயர் பெறுமிடத்துப் பல்விகற்பத்தாற் பெயர் பெறும்; என்னை? செய்தானாற் பெயர்பெறுதலுஞ், செய்வித்தானாற் பெயர்பெறுதலும், இடுகுறியாற் பெயர்பெறுதலும், அளவினாற் பெயர்பெறுதலுஞ், சிறப்பினாற் பெயர்பெறுதலு மென. செய்தானாற் பெயர்பெற்றன, அகத்தியம், தொல்காப்பியமென இவை; செய்வித்தானாற் பெயர் பெற்றன, சாதவாகனம், இளந்திரையமென இவை; இடுகுறியாற் பெயர்பெற்றன, நிகண்டு, ‡ நூல், கலைக்கோட்டுத்தண்டென

---

* 'நான்முதன் முறைமை' எனவும் பாடம்.

† தொல்காப்பியத்திற்குப் பனம்பாரனார் பாடிய பாயிரம்.

‡ 'நூல்' என்று பெயர் பெற்றதோர் நூல் உண்டென்பது அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரவுரைப்பாயிரத்து "'ஆயிரம்பிறைக்குறி . . . புலவர்' என நூலுள்ளும்" என்றதனாலும், அரங்கேற்று காதை யுரைக்கண் "ஆடிட முக்கோல் ஆட்டுவார்க் கொருகோல் என்று நூலிற் கூறின முறைமை" என்றதனாலும் உணரற்பாற்று. மயிலைநாதரும் நன்னூல் உரைக்கண் 'இடுகுறியாற் பெயர்பெற்றன நிகண்டு, நூல், கலைக்கோட்டுத்தண்டு' என உரைத்தார். (கலைக்கோட்டுத் தண்டு எனவும் பிரதி பேதம் உண்டு.)

இவை ; அளவினாற் பெயர்பெற்றது பன்னிருபடல மென்பது; சிறப்பினாற் பெயர்பெற்றது களவிய லென்பது; என்னை? களவு கற்பு என்னுங் கைகோளிரண்டனுட் களவினைச் சிறப்புடைத்தென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன். என்னை?

"முற்படப் புணராத சொல்லின் மையிற்
கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே." (இறை-க௫.)

என்று வேண்டுதலின். கற்புங் களவுபோல வொருதலையான அன்பிற்றன்று.

இனி யாப்பென்பது நூல்யாப்பு. நூல் யாக்குமிடத்து நான்கு வகையால் யாக்கப்படும்; தொகுத்தும் விரித்துந் தொகைவிரியாகவும் மொழிபெயர்த்துமென. என்னை?

"தொகுத்தல் விரித்தல் றொகைவிரி மொழிபெயர்த்
ததர்ப்பட யாத்தலோ *டனைமர பினவே"
(தொல் - பொ - மர - கூஎ.)

என்றாராகலின்.

அவற்றுள் இது தொகுத்தியாக்கப்பட்டது; என்னை? உலகத்து நடக்கும் அகப்பொருட்செய்யுளிலக்கணமெல்லாம் இவ்வறுபது சூத்திரத்துள்ளே தொகுத்தானாதலின் என்பது.

இனி நுதலியபொருளென்பது நூற் பொருளைச் சொல்லுதலென்பது. இந்நூல் என்னுதலிற்றோவெனின் தமிழ் நுதலிய தென்பது.

கேட்போர் என்பது இன்னார் கேட்டார் என்பது. இந்நூல் †கேட்டார் யாரோவெனின், குற்றமுடைய நூலை

---

* 'அனைவகைப் படுமே' எனவும் பாடம்.

† 'யார் கேட்டாரோவெனின்' எனவும் பாடம்.

யின்றோ குற்றமின்மை ஆராயவேண்டுவது? *இது முனைவனாற் †செய்யப்பட்ட நூலாகலாற் ‡குற்றமின்றாயினமையிற் கேட்டாரையின்றென்பது. இன்றெனினும், உரை நடந்துவாராநின்றமை ‖நோக்கக் கேட்டாரையுமுடைத்தென்பது. கேட்டார் யாரோவெனின், மதுரை உப்பூரிகுடி கிழார் மகனாவான் §உருத்திரசன்மன் என்பது. அவன் கேட்டற்குக் காரணஞ் சொல்லுதும்.

தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கங் கடைச்சங்கமென மூவகைப்பட்ட சங்கம் இரீஇயினார் பாண்டியர்கள். அவருள் தலைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாருந், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளுங், குன்றெறிந்த முருகவேளும், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், நிதியின்கிழவனுமென இத்தொடக்கத்தார் ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துணையோ பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரியாவிரையுமென இத்தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார் காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோனீறாக எண்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவியரங்கேறினார் எழுவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல்கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம்.

---

* 'முனைவன்றன்னால்' எனவும் பாடம்.
† 'சொல்லப்பட்ட' எனவும் பாடம்.
‡ 'குணமின்மை யின்மையின்' எனவும் பாடம்.
‖ 'நோக்கி' எனவும் பாடம்.
§ இவரே அகநானூறு தொகுத்தவராவர்.

இனி இடைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாரும், தொல்காப்பியனாரும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழியும், மோசியும், வெள்ளூர்க்காப்பியனும், சிறுபாண்டரங்கனும், திரையன் மாறனும், துவரைக்கோனும், கீரந்தையுமென இத்தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்தெழுநூற்றுவர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், வியாழமாலையகவலுமென இத்தொடக்கத்தன என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமும் மாபுராணமும் இசைநுணுக்கமும் பூதபுராணமுமென இவையென்ப. அவர் மூவாயிரத்தெழுநூற்றியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவரைச் சங்கமிரீஇயினார் வெண்டேர்ச்செழியன் முதலாக முடத்திருமாறனீறாக ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவியரங்கேறினார் ஐவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத்தென்ப. அக்காலத்துப்போலும்* பாண்டியனாட்டைக் கடல் கொண்டது.

இனிக் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறுமேதாவியாரும், †சேந்தம்பூதனாரும் அறிவுடையரனாரும், ‡பெருங்குன்றூர்க்கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனாரும், மருதனிளநாகனாரும், கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரனாருமென இத்தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானூறும், குறுந்தொகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும், புறநானூறும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்

* 'அக்காலம்போலும்' எனவும் பாடம்.
† 'சேந்தன் பூதனாரும்' எனவும் பாடம்.
‡ 'பெருங்குடிகிழார்' எனவும் பாடம்.

தும், நூற்றைம்பதுகலியும், எழுபதுபரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையுமென்று இத்தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமுமென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது *ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதிற்றியாண்டு என்ப. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார் கடல் கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த † முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதியீறாக நாற்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவியரங் கேறினார் மூவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தரமதுரையென்ப.

அக்காலத்துப் பாண்டியநாடு பன்னீரியாண்டு வற்கடஞ் சென்றது. செல்லப், பசிகடுகுதலும், அரசன் சிட்டரையெல்லாங்கூவி "வம்மின், யான் உங்களைப் புறந்தரகில்லேன்; என் தேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது; நீயிர்போய் நுமக்கறிந்தவாறு புக்கு, நாடு நாடாயினஞான்று என்னையுள்ளி வம்மின்" என்றான். என, அரசனை விடுத்து எல்லாரும் போயினபின்றைக் கணக்கின்றிப் பன்னீரியாண்டுகழிந்தது. கழிந்தபின்னர், நாடுமலிய மழைபெய்தது. பெய்தபின்றை அரசன் இனி நாடு நாடாயிற்றாகலின் நூல்வல்லாரைக் கொணர்க வென்று எல்லாப் பக்கமும் ஆட்போக்க, எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேமென்று வந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று, "என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம்

---

* ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்தைம்பதென்பாரும் உளர்.

† கடைச்சங்கமிரீஇய முதற்பாண்டியன் வங்கியசேகரனென்பது திருவிளையாடற் புராணமுடையார் கூற்று.

பெறேமெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்" எனச் சொல்லாநிற்ப, மதுரை ஆலவாயில் அழனிறக்கடவுள் சிந்திப்பான்: "என்னை பாவம்! அரசற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. அதுதானும் ஞானத்திடையதாகலான், யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம்" என்று, இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ் செய்து மூன்று செப்பிதழகத்தெழுதிப் பீடத்தின் கீழிட்டான்.

இட்ட பிற்றைஞான்று, தேவர்குலம் வழிபடுவான் தேவர் *கோட்டத்தை எங்குந் துடைத்து, நீர் தெளித்துப், பூவிட்டுப் பீடத்தின்கீழ்ப் பண்டென்றும் அலகிடாதான் அன்று தெய்வத்தவக்குறிப்பினான் அலகிடுவெனென்று உள்ளங்குளிர அலகிட்டான். இட்டாற்கு அவ்வலகினோடும் இதழ்போந்தன. போதரக் கொண்டுபோந்து நோக்கினாற்கு வாய்ப்புடைத்தாயிற்றோர் பொருளதிகாரமாய்க் காட்டிற்று. காட்டப், பார்ப்பான் சிந்திப்பான்: "அரசன் பொருளதிகாரம் இன்மையிற் கவல்கின்றானென்பது பட்டுச் செல்லாநின்றதுணர்ந்து நம்பெருமான் அருளிச் செய்தானாகும்" என்று, தன் அகம்புகாதே கோயிற் றலைக்கடைச் சென்று நின்று கடைக்காப்பார்க்குணர்த்தக் கடைக்காப்பார் அரசர்க்குணர்த்த, அரசன் புகுதருகவென்று பார்ப்பானைக் கூவச் சென்றுபுக்குக் காட்டக் கொண்டு நோக்கி, "இது பொருளதிகாரம்! நம்பெருமான் நமது இடுக்கண்கண்டு அருளிச்செய்தானாகற்பாலது" என்று, அத்திசை நோக்கித் தொழுதுகொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவித்து, "நம் பெருமான் நமது இடுக்கண்கண்டு அருளிச்செய்த பொருளதிகாரம்! இதனைக் கொண்டுபோய்ப் பொருள்காண்மின்" என அவர்கள் அதனைக் கொண்டுபோந்து கன்மாப்

* 'குலத்தை' எனவும் பாடம்.

பலகை ஏறியிருந்தாராய்வுழி, எல்லாருந் தாந்தாம் உரைத்த உரையே நன்றென்று சிலநாளெல்லாஞ் சென்றன. செல்ல, நாம் இங்ஙனம் எத்துணையுரைப்பினும் ஒருதலைப்படாது; நாம் அரசனுழைச் சென்று நமக்கோர் காரணிகனைத் தரல்வேண்டுமென்று கொண்டுபோந்து, அவனாற் பொருளெனப்பட்டது பொருளாய் அன்றெனப்பட்டது அன்றாய் ஒழியக் காண்டுமென, எல்லாரும் ஒருப்பட்டு அரசனுழைச் சென்றார். செல்ல அரசனும் எதிர் எழுந்து சென்று, "என்னை? நூற்குப் பொருள் கண்டீரோ?" என, "அது காணுமாறு எமக்கோர் காரணிகனைத் தரல்வேண்டும்" எனப், "போமின். நமக்கோர் காரணிகனை எங்ஙனம் நாடுவேன்? நீயிர் நாற்பத்தொன்பதின்மராயிற்று நமக்குச் சீராவார் ஒருவர் இம்மையினின்றே" என்று அரசன் சொல்லப் போந்து பின்னையுங் கண்மாப்பலகை ஏறியிருந்து "அரசனும் இது சொல்லினான், யாங் காரணிகனைப் பெறுமாறு என்னைகொலென்று சிந்திக்கின்றுழிச், சூத்திரஞ்செய்தான் ஆலவாயில் அவிர்சடைக் கடவுளன்றே! அவனையே காரணிகனையுந் தரல்வேண்டுமென்று சென்று வரங்கிடத்தும்" என்று சென்று வரங்கிடப்ப, இடையாமத்து, "இவ்வூர் உப்பூரிகுடிகிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மன் என்பான், பைங்கண்ணன் புன்மயிரன் ஐயாட்டைப் பிராயத்தான் ஒரு மூங்கைப்பிள்ளை உளன்; அவனை அன்னனென்று இகழாது கொண்டுபோந்து ஆசனமேலிரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைத்தாற் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கும் மெய்யாயின உரைகேட்டவிடத்து; மெய்யல்லா உரைகேட்டவிடத்து வாளா இருக்கும்; அவன் குமாரதெய்வம்; அங்கோர் சாபத்தினாற் றோன்றினான்" என முக்காலிசைத்ததால் எல்லார்க்கும் உடன்பாடாயிற்றாக,

எழுந்திருந்து தேவர் குலத்தை வலங்கொண்டுபோந்து, உப்பூரிகுடிகிழாருழைச் சங்கமெல்லாஞ் சென்று, இவ்வார்த்தையெல்லாஞ் சொல்லி ஐயனாவான் உருத்திரசன்மனைத் தரல்வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொடுபோந்து, வெளியதுடீஇ, வெண்பூச்சூட்டி, வெண்சாந் தணிந்து, கன்மாப்பலகையேற்றி இரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப்பொருளுரைப்ப, எல்லாரும் முறையே உரைப்பக்கேட்டு வாளா இருந்து, மதுரைமருதனிளநாகனார் உரைத்தவிடத்து ஒரோவழிக் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் நிறுத்திப் பின்னர்க் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைத்தவிடத்துப் பதந்தொறுங் கண்ணீர் வார்ந்து* மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப இருந்தான். இருப்ப, ஆர்ப்பெடுத்து மெய்யுரை பெற்றாம் இந்நூற்கென்றார்.

அதனால், உப்பூரிகுடிகிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மனாவான் செய்தது இந்நூற்குரையென்பாருமுளர்; அவர் செய்திலர், மெய்யுரை கேட்டாரென்க. மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனாரால் உரை கண்டு, குமாரசுவாமியாற் கேட்கப் பட்டதென்க. இனி உரை நடந்து வந்தவாறு சொல்லுதும்.

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தம்மகனார் கீரங்கொற்றனார்க் குரைத்தார்; அவர் தேனூர்கிழார்க் குரைத்தார்; அவர் படியங்கொற்றனார்க் குரைத்தார்; அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க் குரைத்தார்; அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்தனார்க் குரைத்தார்; அவர் செல்லூராசிரியர் ஆண்டைப்பெருங் குமாரனார்க் குரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க் குரைத்தார்;

* "கண்ணீர் வீழ்த்தி" என்பதும் பாடம்.

அவர் மாதவனார்* இளநாகனார்க்குரைத்தார்; அவர் முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார்க் குரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றது உரை.

இனிப் பயனென்பது இதுகற்க இன்னது பயக்கும் என்பது. இதுகற்க இன்னது பயக்குமென்பதறியேன், யான் நூற்பொருள் அறிவலென்னுமே யெனிற், சில்லெழுத்தினான் இயன்ற பயனறியாதாய், பல்லெழுத்தினான் இயன்ற நூற்பொருள் எங்ஙனம் அறிதியோ பேதாய் எனப்படுமாகலின், இன்னது பயக்குமென்பது அறியல் வேண்டும். என் பயக்குமோ இதுகற்கவெனின், வீடுபேறு பயக்குமென்பது. என்னை? இது களவியலன்றே? இதுகற்க வீடுபேறு பயக்குமாறென்னை? களவு கொலை காமம் இணைவிழைச்சு என்பன வன்றே சமயத்தாராலும் உலகத்தாராலுங் கடியப்பட்டன? அவற்றுள் ஒன்றன்றோ இது? எனின்; அற்றன்று, களவெனுஞ் சொற்கேட்டுக் களவுதீதென்பதூஉங் காமமெனுஞ் சொற்கேட்டுக் காமந்தீதென்பதூஉமன்று; மற்றவை நல்லவாமாறுமுண்டு: என்னை? ஒருபெண்டாட்டி தமரொடுகலாய்த்து நஞ்சுண்டுசாவலென்னும் உள்ளத்தளாய் நஞ்சுகூட்டி வைத்து, விலக்குவாரில்லாதபோழ் துண்பலென்று நின்றவிடத்து, அருளுடையானொருவன் அதனைக் கண்டு இவளிதனையுண்டு சாவாமற் கொண்டுபோ யுகுப்பலென்று அவளைக் காணாமே கொண்டுபோ யுகுத்திட்டான்; அவளுஞ் சனநீக்கத்துக்கண் நஞ்சுண்டு சாவான்சென்றாள் அதுகாணாளாய்ச் சாக்காடுநீங்கினாள். அவன் அக்களவினான் அவளை உய்யக்கொண்டமையான் நல்வழிச்† செல்லுமென்பது. மற்றும் இதுபோல்வன களவாகா, நன்மை பயக்குமென்பது.

* ‘மாதளவனார்’ என்பதும் பாடம்.
† ‘நல்லூழின்’ என்பதும் பாடம்.

இனிக் காமம் நன்றுமாறுண்டு. சுவர்க்கத்தின்கட் சென்று போகந்துய்ப்பவென்றும் உத்தரகுருவின்கட் சென்று போகந்துய்ப்பவென்றும் நன்ஞானங்கற்று வீடு பெறுவமென்றுந் தெய்வத்தை வழிபடுவமென்றும் எழுந்த காமங் கண்டாயன்றே? மேன்மக்களானும் புகழப்பட்டு மறுமைக்கும் உறுதிபயக்குமாதலின் இக்காமம் பெரிதும் உறுதியுடைத்தென்பது. உறுதி உடைத்தாமாறு: அறுவகைப்பட்ட பாசாண்டிகளும் இணைவிழைச்சு தீதென்ப. அஃது உண்டாமிடத்துச் சுற்றத்தொடர்ச்சி உண்டாம்; உண்டாகவே, கொலையே களவே வெகுளியே செருக்கே மானமே என்றித்தொடக்கத்துக் குற்றம்நிகழுமென்பது. அது கேட்கவே, தலையாயினார் அதன்கணின்று நீங்குவர். இனி இடையாயினார் பெண் என்பது எற்புச்சட்டகம், மூளைக்குரம்பை, புழுப்பிண்டம், 'மைம்மறியாநோக்கப் பருந்தார்க்குந் தகைமைத்து'; ஐயும் பித்தும் வளியுங் குடருங் கொழுவும் புரளியும் நரம்பும் மூத்திரபுரீடங்களும் என்று இவற்றதியைபு; பொருளன்று; பொருளாயிற், பூவே சாந்தே பாகே எண்ணெயே அணிகலனே என்றிவற்றாற் புனையவேண்டாவன்றே தான் இயல்பாக நன்றாயின்? என்று, அதன் அசுபத்தன்மை உரைப்பக்கேட்டுநீங்குவர். கடையாயினார் எத்திறத்தானு நீங்கார்; என்னை? பல்பிறப்பிடை ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் பயின்று போகந்துய்த்து வருகின்றமையின் அவர்க்கு இது காட்டப்பட்டது. என்னை? பேதையைக் காதல்காட்டிக் கைவிடுக்க என்பதனால் அவன் தாழப்பட்ட இணைவிழைச்சினுள்ளே மிக்கதொன்று காட்டப்பட்டது. என்னான்றும் மூப்புப் பிணி சாக்காடில்லது நிச்சசிரப்பிடும்பை யில்லது; இவனும் பதினாறாட்டைப் பிராயத்தானும் இவளும் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாய் ஒத்த

பண்பும் ஒத்த நலனும் ஒத்த அன்பும் ஒத்தசெல்வமும் ஒத்தகல்வியும் உடையராய்ப் பிறிதொன்றிற் கூடிநின்றிப் போகந்துய்ப்பாரென்று காட்டப்பட்டதென்பது. என் போலவோ வெனின், கடுத்தின்றானைச் சட்டி பூசிக் கடுத்தீர்ந்தவாறு போலவுங், கலங்கற்சின்னீர் தெருளாமையான் உண்பானை, அறிவுடையானொருவன் பெய்த் தேற்றாங் காட்டி, உதுக்காணாய் நல்லதொருநீர் தோன்றுவ, அந்நீர் பருகாய், இச்சேற்றுநீர் பருகி என்செய்தி? என்று கொண்டுபோய் நல்லதொருநீர் தலைப்படுவித்து விட்டவாறுபோலவுந், தான் ஒழுகாநின்றதோர் இணைவிழைச்சியுள்ளே மிக்கதோர் ஒழுக்கங் காட்டினான். காட்ட அதுபெறுமாறு என்னை கொல்லோ எனும்; எனவே மக்கட்பாட்டினானும் வலியானும் வனப்பானும் பொருளானும் பெறலாவதன்று, தவஞ் செய்தார்க்குப் பெறலாம் என்னை?

வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ
மீண்டு முயலப் படும்" (குறள்-தவம்-ரு.)

என்பதாகலான் என்பது. அது கேட்டு, யானுந் தவஞ் செய்து இதனைப் பெறுவனென்று அதன்மாட்டு வேட்கையால் தவஞ்செய்யும்; செய்யாநின்றானைப் பாவி இதன் *பரத்ததோ வீடுபேற்றின்பமென்று வீடுபேற்றின்பத்தை விரித்துரைக்கும். அதுதான் பிறப்புப் பிணி மூப்புச் சாக்காடு அவலக்கவலைக் கையாற்றினீங்கி மணியினது ஒளியும் †மலரினது நாற்றமுஞ் சந்தனத்துத் தட்பமும்போல உண்ணின்றெழுதரு மொரு பேரின்ப ‡வெள்ளத்ததென்பது கேட்டு, அதனைவிட்டு வீடுபேற்றின்கண்ணே அவாவிநின்று தவமும்

* 'பாகத்ததோ' என்பதும்பாடம்.

† 'அணிமலர் நாற்றமும்' என்பதும்பாடம்.

‡ 'வெள்ளத்ததென, அதுகேட்டு' என்பதும் பாடம்.

ஞானமும் புரிந்து வீடுபெற வாகுமென்பது. அவனை வருந்தித்துக்கொண்டுசென்று நன்னெறிக்கண் நிறீஇயினமையிற் களவியலென்னுங் குறிபெற்றது.

இனிப் புகழ் பொருள் நட்பு அறமென்னும் நான்கினையும் பயக்கும் இது வல்லனாக; என்னை? கற்றவல்லன் என்பதனின் மிக்க புகழ் இல்லை, உலகத்தாரானுஞ் சபையத்தாரானும் ஒருங்கு புகழப்படுமாகலான் என்பது. இனிப் பொருளும் பயக்கும்; என்னை? பொருளுடையாரும் பொருள் கொடுத்துக் கற்பவாகலின் என்பது. இனி நட்பும் பயக்கும்; என்னை? கற்றாரைச்சார்ந்து ஒழுகவே நடக்கும் அறிவு பெருகுமென்று புலருஞ் சார்ந்து ஒழுகலின் என்பது. இனி அறனும் பயக்கும்; என்னை? ஞானத்தின் மிக்க கொடை இன்மையான் என்பது. இது பயன்.

இனிக் காலமென்பது கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச் செய்யப்பட்டது. இனிக் களமென்பது உக்கிரப்பெருவழுதியார் அவைக்களமென்பது. காரணமென்பது அக்காலத்துப் பாண்டியனாருஞ் சங்கத்தாரும் பொருளிலக்கணம்பெறாது இடர்ப்படுவாரைக்கண்டு ஆலவாயிற் பெருமானடிகளால் வெளிப்படுக்கப்பட்டது. பாயிரம் முற்றும்.

இனிப் பாயிரம் உரைத்தபின்றை நூலாமாறும் உரைக்கற்பாலது. அதுதான் நான்குவகையான் உரைக்கப்படும். அவை யாவையோவெனின், நூனுதலியதுரைத்தலும் நூலுள் அதிகாரநுதலியதுரைத்தலும் அதிகாரத்துள் ஒத்து நுதலியதுரைத்தலும் ஒத்தினுட் சூத்திரநுதலியதுரைத்தலுமென இவை. அவற்றுள், நூனுதலிய துரைக்குமிடத்து நூலாமாறும் நூலென்றசொற்குப் பொருளாமாறும் உரைத்துரைக்கற்பாற்று.

அவற்றுள் நூலாமாறு உரைக்குமிடத்து நூல்தான் மூன்றுவகைப்படும், முதனூலும் வழிநூலுஞ் சார்புநூலு மென; என்னை?

* "முதல்வழி சார்பென நூன்மூன் றாகும்"

என்றாராகலின். அவற்றுள் முதனூலாவது வரம்பிலறிவன் பயந்ததாகும்; என்னை?

* "வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்"
(தொல் - பொ - மர - கசு.)

எனவும்,

* "முதல்வ னூற்குப் பிறன்கோட் கூறாது"

எனவும்,

* "தந்திரஞ் சூத்திரம் விருத்தி மூன்றற்கு
முந்துநூ லில்லது முதனூ லாகும்"

எனவுஞ் சொன்னாராகலின். இனி அந்நூலோடு ஒத்து † மரபிற்றாய் ஆசிரியமதவிகற்பம்படக் ‡ கிளப்பது வழிநூ லெனப்படும்; என்னை?

* "முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்துப்
பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி
யழியா மரபினது வழிநூ லாகும்"

என்றாராகலின். இவ்விரு நூலுள்ளும் § ஒருவழி முடிந்த பொருளை ஒருபகார நோக்கி ஒருகோவைப்பட வைப்பது சார்புநூலாகும்; என்னை?

---

* இக்குறியிட்ட சூத்திரங்கள் யாப்பருங்கலக்காரிகையுரையில் வந்த சில குறிப்புகளைக்கொண்டு [illegible] என்னும் ஆசிரியராற் செய்யப்பட்டன வாயிருக்கலா மென்றும், அவற்றையே பிற்காலத்தில் நன்னூலாசிரியர் தம்முடையவாக எடுத்து ஆண்டுகொண்டன ரென்றும் கருதற்கு இடமுண்டு.

† 'முடிவிற்றாய்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'இடப்பது' என்பதும் பாடம்.

§ 'கொண்டுமுடிந்த' என்பதும் பாடம்.

* "இருவர் நூற்கு மொருசிறை தொடங்கித்
திரிபுவே றுடையது புடை நூலாகும்"

என்றாராகலின்.

எதிர்நூல் என்பதும் ஒன்றுண்டு. அது யாதோ வெனின், முதனூலின் முடிந்தபொருளை ஒருவன் யாதானும் ஒரு காரணத்தாற் பிறழவைத்தால் அதனைக் கருவியால் திரிவுகாட்டி ஒருவாமை வைத்தற்கு ஒள்ளியான் ஒருபுலவனால் உரைக்கப்படுவது; என்னை?

" தன்கோ ணிறீஇப் பிறன்கோண் மறுப்ப
தெதிர்நூ லென்ப ரொருசா ரோரே"

என்றாராகலின்.

அல்லதூஉம்,

" நூலெனப் படுவது நுதலிய பொருளை
யாதிக் கண்ணே யறியச் சுட்டி
யோத்துமுறை நிறுத்துச் சூத்திர நிரைஇ
முதல்வழி சார்பென மூவகை மரபிற்
றொகைவகை † விரியின் வகையறத் தெரிந்து
ஞாபகஞ் செம்பொரு ளாயிரு வகையிற்
பாவமைந் தொழுகும் பண்பிற் றாகிப்
புணர்ச்சியி னமைந்து பொருளகத் தடக்கித்
தனக்குவரம் பாகித் தான்முடி வதுவே"

எனவுஞ் சொன்னாராகலின். அன்றியும், ‡ நூலெனப் படுவது நுதலிய பொருளை முதலிற்கூறி முதல் நடுஇறுதி

---

* இச்சூத்திரம், யாப்பருங்கலக்காரிகை யுரையில் வந்த சில குறிப்புகளைக்கொண்டு பாடலனார் என்னும் ஆசிரியராற் செய்யப் பட்டதா யிருக்கலாமென்று கருதற்கு இடமுண்டு.

† 'விரியும்' என்பதும் பாடம்.

‡ இவ்வுரைப்பகுதி முன் அச்சுப்பிரதியி லில்லை; வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

மாறுகோள் இன்றித் தொகைவகை விரிபடப் பொருள் வைத்துப் பொழிப்பு அகலம் நுட்பம் நூலெச்சம் என்னும் உரையிற் பொருள்விளங்கு தன்மைக்கு வரம்பாக நோக்குடையது; என்னை?

" நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை
நுதலிய பொருளை முதலிற் கூறி
முதனடு விறுதி மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
யுண்ணின் றகன்ற வுரையொடு பொருந்தி
நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே"

என்றாராகலின்; இவ்வகை சொல்லப்பட்டது நூலென்ப.

இனி நூலென்ற சொற்கும் பொருளுரைக்கப்படும். நூல்போறலின் நூலென்ப; பாவைபோல்வாளைப் பாவையென்றாற்போல. நூல்போறலென்பது: நுண்ணிய பலவாய பஞ்சு நுனிகளாற் கைவன்மகடூஉத் தனது * செய்கை மாண்பினால் ஒரிழைப்படுத்தலாம் உலகத்து நூனூற்றலென்பது; அவ்வாறே † சுரந்து பரந்த சொற்பரவைகளாற் பெரும்புலவன் தனது உணர்வுமாட்சியிற் பிண்டம் படலம் ஓத்துச் சூத்திரமென்னும் யாப்பு நடைபடக் கோத்தலை யுலகத்து நூல்செய்தலாவது; அவ்வகை நூற்கப்படுதலின் நூலெனப்பட்டது. இனி ஒரு சாரார் நூல்போலச் செப்பஞ்செய்தலின் நூலென்ப. இனித் தந்திர மென்னும் வடமொழிப் பொருளை நூலெனவழங்குதல் தமிழ் வழக்கெனக்கொள்க. இது நூலென்ற சொற்குப் பொருள்.

இனி நூனுதலியதூஉம் உரைக்கற்பாலது. அது பாயிரத்துள்ளே உரைத்தாம்; தமிழ்நுதலியதென்பது.

---

* 'செயற்கை நலந்தோன்ற' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

† 'சுகிர்ந்து' என்பதும் பாடம்.

தமிழ்தான் நான்கு வகைப்படும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் யாப்புமெனை.

அவற்றுள் இவ்வதிகாரம் என்னுதலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோவெனின், பொருளாராய்தலை நுதலி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. * அதிகாரம் நுதலியதூஉம் அதிகாரத்துப் பெயர் உரைப்பவே விளங்கும். இனி அதிகாரம் நுதலியதெல்லாம் அதிகாரத்துள் ஒத்து நுதலாவன்றே, பல ஒத்துக்கொண்டது ஓர் அதிகாரமாதலான்; இதனுள் இவ்வோத்து என்னுதலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோ வெனின், ஒத்தினது பண்மையின்மையின் ஒத்தின்றென்பது.

இனிச் சூத்திரம் நுதலியது முரைக்கற்பாலது. சூத்திரம் உரைக்கின் அது நான்கு வகையான் உரைக்கப்படும். அவைதுரைக்குமாறு: கருத்துரைத்துக் கண்ணழித்துப் பொழிப்புத்திரட்டி அகலங்கூறலெனை.

இச்சூத்திரத்தின் கருத்தென்னையோ வெனின், இவ்வதிகாரத்து ளுரைக்கின்ற பொருள் இன்ன தென்பதூஉம் இன்னதனை டொக்கு மென்பதூஉம் உணர்த்துத னுதலிற்று. அன்னதாதல் இச்சூத்திரங் கண்ணழிப்ப விளங்கும். கண்ணழித்தல் என்பது; பதப்பொருள் சொல்லுதல்.

இதன்பொருள் :—அன்பின் ஐந்திணைக் களவு எனப்படுவது—அன்பினுடைய ஐந்திணையுட் களவு எனப்பட்ட ஒழுக்கம்; அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டனுள்—அந்தணர் என்பார் பார்ப்பார், அருமறை என்பது வேதம், மன்றல் என்பது மணம், எட்டு என்பது அவற்றது

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை; வேறோரேட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

தொகை; கந்தருவ வழக்கம் என்மனார் புலவர்—கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் * ஒழுக்கினைக் களவென்று சொல்லுவர் கற்றுவல்லோர் என்றவாறு.

இனிப் பொழிப்புத்திரட்டல் என்பது, அன்பினையை ஐந்திணையிற் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கம் பார்ப்பார் வேதத்துக்கண் மகட்கோடலாறென்னும் எட்டினுட் கந்தருவர் ஒழுகலாறொப்பது. அதனைக் களவென்று சொல்லுவர் கற்றுவல்லோர் என்றவாறு.

இனிச் சூத்திரத்துப் பொருளைத் தூய்மைசெய்தற்குக் கடாவிடையுள்ளுறுத்து உரைக்கும் உரையெல்லாம் அகலவுரை யெனக்கொள்க. 'அன்பின் ஐந்திணை' என்றவிடத்து அன்பு அறிந்தேனாயினன்றே அன்பினைய ஐந்திணையும் அறிவதெனின், அது குடத்துள் விளக்குந் தடத்துள் வாளும் போல இதுதான் அன்பென்று தந்து காட்டலாகாது. அன்புடையரான குணங்கண்டவிடத்து இவை உண்மையான் ஈங்கு அன்புண்டென்று அனுமித்துக்கொள்ளற்பாற்று. அன்புடையரான குணம் யாவையோவெனின், சாவிற்சாதல், நோவினோதல், ஒண்பொருள்கொடுத்தல், நன்னினிதுமொழிதல், புணர்வுநனிவேட்டல், பிரிவுநனியிரங்கல் எனஇவை. என்றார்க்கு, இவை திரிபுடைய: என்னை இவை திரிபுடையவாமாறெனின், சாவிற்சாதல் என்பது அன்பினானே நிகழ்வதன்று, பிணியுடையளாய் வாழ்க்கையை முனிந்துசெல்வாள் இது தலைக்கீடாகச் சாவலென்று சாவும் பெறும்; இனிக், கண்டீரன்றே, குடுமிக்கூந்தலைக் கறுகெய் பெய்து, கொண்டானிற் பின்னையுமிருந்து, சோறுதின்று வாழ்கின்றாளோ, ஓ! கொடியளேகாணென்று

* 'வழக்கினை' என்பதும் பாடம்.

-வித்தல் பழிதூற்றப்பட்டிருந்து, *பின்னுமே ஒரு நாட் -சாவன், அதனுன் இன்றே சாவனெனச் சாவவும் பெறும்; அதுவன்றிப் †புகழ்வேண்டியும் கணவனொடு செத்தார் சுவர்க்கம் புகுவரென்னும் உரைகேட்டு அது வேட்கை யானுஞ் சாம்; அப்பரிசன்றி அன்பினானுஞ் சாம்; அஃது ஒருதலையாக நிகழ்வதன்றென்பது. இனி கோவினோத லென்பது ‡மெய்ந்நோ என்றறியலாகாது; அதுவுந் திரிபுடைத்து; அன்புள்வழியும் அன்பில்வழியுந் தோன்று மென்று மறுக்கப்படும். ஒண்பொருள் கொடுத்த லென்பது கணிகையர் கூட்டம் பொருளானும்; ஆதலின் அதுவும் அன்பன்று. நன்கினிது மொழித லென்பது, நன்கினிது சொல்லிப் பகைவருந் தங்கருமம் முடிப்பாராதலின் அதுவும் அன்பன்று. புணர்வு கனி வேட்டலென்பது அச்சங் காரணத்தானும் புணர்வு வேட் டோர்போலப் புணர்வராதலின் அதுவும் அன்பன்று. பிரிவு நனியிரங்கலென்பது நீரும் ஆடார் பூவுஞ் சூடார் சாந் தும் அணியாராய்ப் பிரிந்திருந்தார் போல் வாடியிருப் பர் அன்பிலாதாருமாதலின், அதுவுந் திரிபுடைத்து. இனித் திரிபின்றி இக்குணங்கள் நிகழ்ந்தவழி அன்புண் டெனக்கொள்க. அஃதெங்ஙனம் நிகழுமோவெனின், அவன் இறந்து பட்டவாறே தானும் இறந்துபட்டவழி அன்பி னானே ஆயிற்றெனக்கொள்க. அல்லனவும் இவ்வகையாற் றிரிபில்லன அன்பினானே ஆயிற்றென் றுணர்ப. அல்ல தூஉம், அன்பெனப்பட்டது தான் §வேண்டப்பட்ட பொரு

* 'பின்னுமொருநாட் சாவராதலின்' என்பதும் பாடம்.

† 'புகழ்வேண்டிச் சாவவும்பெறும்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'இன்னலோ' என்பதும் பாடம்.

§ 'வேட்ட வேட்ட' என்பதும் பாடம்.

ளின்கண் தோன்றும் உள்ளநிகழ்ச்சி. அதனைக் காட்டிக் காண்க என்னுனன்றே! தான் அறிந்தபொருளாகலின்; என்னை? மாணுக்கன் நீர்வேட்ட வேட்கையைக் காட்டுக என்னுன், தான் அறிந்தபொருளாகலின்; காட்டுக என்னுமே யெனின், வஞ்சித்தானும். அவனை ஆசிரியன் அறிவிக்க லுறுமேயெனிற் பேதையாயினனும். அல்லதூஉம், உலகத்துப் பொருள்தான் இரண்டுவகையான் உணர்த்தப்படும், உண்மைமாத்திரை உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதனவும், உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவனவுமென. அவற்றுள், உண்மையுணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதன காமமும் வெகுளியும் மயக்கமும் இன்பமுந் துன்பமும் முதலாகவுடையன; என்னை?

“ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மென்றா
கற்பு மேரு மெழிலு மென்றா
சாயலு நாணு மடனு மென்றா
நோயும் வேட்கையு நுகர்வு மென்றாங்
கவயின் வரூஉங் கிளவி யெல்லா
நாட்டிய மரபி னெஞ்சுகொளி னல்லது
காட்ட லாகாப் பொருள வென்ப”

(தொல் - பொ - பொரு - ௫௩.)

என்றாராகலின். இனி உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவன ‘மாடக்கூடல்’ ‘மாநிலத்’ தொடக்கத்தன என்று கொள்க. அன்பென்பது உண்மைமாத்திரையல்லது பிழம்பு உணர்த்தப்படாதென்பது; என்றார்க்கு, அன்பென்பது தான்கருதப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும் வேட்கையன்றே ஈண்டு நம்மால் அன்பென்று விகற்பிக்கப்படாநின்றது; அஃது யாதோவெனின், நாணுச் சுருங்கப் புணர்வு வேட்கை பெருக ஒருவனோடு ஒருத்தியிடை நிகழும் அன்பு விசேட இலக்கணமுடைத்தென்று கொள்க.

அகத்தேயெனின், அன்பு அறிக்தேன். 'ஐந்திணை'யாவன யாவையோவெனின், குறிஞ்சி நெய்தல் பாலை முல்லை மருதமென இவை. ஆயின், ஐந்திணை என்றதல்லது அவற்றது பெயரும் முறையும் இலக்கணமும் அறியச் சொல்லிற்றிலரேயெனின், இது சுருக்கநூலாகலிற் சொல்லிற்றிலர்; அவை முடிந்தநூலிற் கொண்டுரைக்கப்படும். உரைக்குமிடத்து முதல் கரு உரிப்பொருளென மூன்றுவகையான் உரைக்கப்படும்; என்னை ?

"முதல்கரு வுரிப்பொரு ளென்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே."
(தொல் - பொ - அகத் - ௩.)

என்றாராகலின்.

அவற்றுள் முதல் இரண்டுவகைப்படும், நிலமும் பொழுதுமென; என்னை ?

"முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டி
னியல்பென மொழிப வியல்புணர்ந் தோரே."
(தொல் - பொ - அகத் - ௪.)

என்றாராகலின்.

குறிஞ்சிக்கு நிலம் மலையும் மலைசார்ந்த இடமும்; பொழுது கூதிரும் யாமமும் முன்பனியும்; நெய்தற்கு நிலம் கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும்; பொழுது எற்பாடு; பாலைக்கு நிலமில்லை; என்னை ?

"நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே."
(தொல் - பொ - அகத் - உ.)

என்றார் தொல்காப்பியனாராகலின். பொழுது நண்பகலும் வேனிலும், பின்பனியும் உரித்து. நிலமின்றிப் பொழுதினு

னேயுந் திணையாமோவெனின், குறிஞ்சியும் முல்லையும் அடுத்த நிலமே காலம்பற்றிப்பாலையாமென்பது. முல்லைக்கு நிலம் காடுங் காடுசார்ந்த இடமும்; பொழுது காரும் மாலையும். மருதத்திற்கு நிலம் பழனமும் பழனஞ் சார்ந்த இடமும்; பொழுது வைகறையாமம். அஃதென்னை பெறுமாறெனின்,

"மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய * பெருமண லுலகமு
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே."
(தொல் - பொ - அகத் - ரு.)

"காரு மாலையு முல்லை குறிஞ்சி
கூதிர் யாம மென்மனார் புலவர்."
(தொல் - பொ - அகத் - சு.)

"பனியெதிர் பருவமு முரித்தென மொழிப."
(தொல் - பொ - அகத் - எ.)

"வைகுறு விடியன் மருத மெற்பாடு
நெய்த லாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்."
(தொல் - பொ - அகத் - அ.)

"நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே."
(தொல் - பொ - அகத் - கூ.)

"பின்பனி தானு முரித்தென மொழிப."
(தொல் - பொ - அகத் - க0.)

* 'பெரும்புன லுலகமும்' என்றும் வேறுபாடமுண்டு.

மருதத்திற்கும் நெய்தற்கும் பெரும்பொழுது சொல் லிற்றின்மையின் அறுவகை யிருதுவும் உரியவெனக்கொள்க. இவை முதல்.

இனிக் கரு என்பன தெய்வமும் உணவும் மாவும் மரமும் புள்ளும் பறையுஞ் செய்தியும் யாழின்பகுதி முதலாக வுடையன; என்னை?

"தெய்வ முணவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
யவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப."
(தொல் - பொ - அகத் - கஅ.)

என்றாராகலின். அம்முறையானே சொல்லுதும்.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகவேள்; உணவு ஐவன நெல்லுந் தினையும்; மா புலியும் பன்றியும் யானையும்; மரம் அகிலும் ஆரமுந் திமிசுந் தேக்கும் வேங்கையும்; புள் கிளியும் மயிலும்; பறை வெறியாட்டுப்பறையுந் தொண்டகப்பறையுங் குரவைப்பறையும்; செய்தி தேனழித்தலுங் கிழங்ககழ்தலுங் குன்றமாடுதலுந் தினைக்கிளிகடிதலும்; யாழ் குறிஞ்சியாழ். பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர் சிலம்பன் வெற்பன் பொருப்பன்; தலைமகள்பெயர் கொடிச்சி குறத்தி; நீர் அருவிநீருஞ் சுனைநீரும்; ஊர் சிறுகுடியுங் குறிச்சியும்; பூ குறிஞ்சியுங் காந்தளும் வேங்கையுஞ் சுனைக் குவளையும்; மக்கள்பெயர் குறவர் இறவுளர் குன்றவர்.

நெய்தற்குத் தெய்வம் வருணன்; உணவு மீன்விலையும் உப்புவிலையும்; மா சுறவும் முதலையும்; மரம் புன்னையும் ஞாழலுங் கண்டலும்; புள் அன்னமும் அன்றிலு மகன்றிலும்; பறை மீன்கோட்பறையும் நாவாய்ப்பறையும்; செய்தி மீன்விற்றலும் உப்புவிற்றலும் அவைபடுத்தலும்; யாழ் விளரியாழ். இனிப் பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர்

துறைவன் கொண்கன் சேர்ப்பன்; தலைமகள்பெயர் நுளைச்சி பரத்தி; நீர் *மணற்கிணறும் உவர்க்குழியும்; பூ வெள்ளிதழ்க் கைதையும் நெய்தலும்; ஊர் கலமேறுபட்டினமுஞ் †சிறுகுடியும் பாக்கமும்; மக்கள்பெயர் பரதர் பரத்தியர் நுளையர் நுளைச்சியர்.

தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர்; வேண்டாமையின் தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர். பிறர் பகவதியையும் ஆதித்தனையுந் தெய்வம் என்று வேண்டுவர்; உணா ஆறலைத்தனவும் ஊரெறிந்தனவும்; மா வலியழிந்த யானையும் புலியுஞ் செந்நாயும்; மரம் இருப்பையும் ஓமையும்; புள் கழுகும் பருந்தும் புறவும்; பறை பூசற்பறையும் ஊரெறிபறையும் நிரைகோட்பறையும்; செய்தி நிரைகோடலுஞ் சாத்தெறிதலுஞ் சூறையாடலும்; பண் பஞ்சுரம். பிறவு மென்றதனால் தலைமகன்பெயர் மீளி விடலை காளை; தலைமகள்பெயர் எயிற்றி பேதை; பூ மராம்பூவுங் குராம்பூவும் பாதிரிப்பூவும்; நீர் வறுநீர்க்கூவலும் அறுநீர்ச்சுனையும்; மக்கள்பெயர் எயினர் எயிற்றியர் மறவர் மறத்தியர்; ஊர் கொல்குறும்பு.

முல்லைக்குத் தெய்வம் வாசுதேவன்; உணா வரகுஞ் சாமையும்; மா முயலுஞ் சிறுமானும்; மரம் கொன்றையுங் குருந்தும்; புள் கானங்கோழியும் மயிலுஞ் சிவலும்; பறை ஏறுகோட்பறையும் முரசும்; செய்தி வரகு களைகட்டலும் அவை யறுத்தலுங் கடாவிடுதலும் நிரைமேய்த்தலும் ஏறு கோடலும்; பண் முல்லை. பிறவுமென்றதனால் தலைமகன் பெயர் குறும்பொறைநாடன்; தலைமகள்பெயர் கிழத்தி

* 'மணற்கேணி' என்பதும் பாடம்.

† 'துறைசேர்குடி' என்பதும் பாடம்.

மனைவி; இப்பெயர் மருதநிலத்துத் தலைமகட்கும் உரிய :: பூ முல்லையுந்தோன்றியும்; நீர் கான்யாறு; ஊர் பாடியுஞ்-சேரியும்; மக்கள்பெயர் இடையர் இடைச்சியர் ஆயர் ஆய்ச்சியர்.

மருதத்துக்குத் தெய்வம் இந்திரன்; உணா செந்நெல்லும் வெண்ணெல்லும்; மா எருமையும் நீர்நாயும்; மரம் வஞ்சியுங் காஞ்சியும் மருதும்; புள் நீர்க்கோழியுந் தாராவும்; பறை மணமுழவும் நெல்லரிகிணையும்; செய்தி நெல்லரிதலும் அவை கடாவிடுதலும் பயிர்க்குக் களைகட்டலும்; யாழ் மருதயாழ். பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர் ஊரன் மகிணன்; தலைமகள்பெயர் கிழத்தி மனைவி; பூ தாமரைப்பூவுஞ் செங்கழுநீர்ப்பூவும்; நீர் மனைக்கிணறும் பொய்கையும் யாறும்; ஊர் பேரூர் எனப்படும்; மக்கள்பெயர் கடையர் கடைச்சியர் உழவர் உழத்தியர்.

இக்கூறப்பட்ட கரு மயங்கியும் வரப்பெறும்; என்னை?

"உரிப்பொருளல்லன மயங்கவும் பெறுமே"

(தொல் - பொ - அகத் - கங.)

"எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
மந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்."

(தொல் - பொ - அகத் - கக.)

என்றாராகலின்.

இனி உரிப்பொருளாவது திணைக்கு உரியபொருள் என்றவாறு. அவை யாவையோவெனின், புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல், அவற்றினிமித்தம் என இவை; என்னை?

"புணர்தல் பிரித லிருத்த லிரங்க
லூட லிவற்றி னிமித்த மென்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே."
(தொல் - பொ - அகத் - கச.)

என்றாராகலின்.

அவற்றுட் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுங் குறிஞ்சி; பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும் பாலை; இருத்தலும் இருத்தனிமித்தமும் முல்லை; இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும் நெய்தல்; ஊடலும் ஊடனிமித்தமும் மருதம். புணர்தலே கொல்லோ குறிஞ்சியெனிற் புணர்தலேயன்று; பிரிவச்சமும், வன்புறையுந், தலைமகனீங்கினவும், பாங்கற்குரைத்தனவும், பாங்கன் கழறினவுந், தலைமகன் எதிர்மறுத்தனவும், பாங்கன் எதிர்ந்தனவும், நீங்கினவும், தலைமகளைக் கண்டனவும், ஆற்றாயினவும், தலைமகற்கு வந்துரைத்தனவும், தலைமகன் சென்றனவும், தலைமகன் தலைப்பெய்தனவும் இத்தொடக்கத்தனவெல்லாந் தலைமகட்குந் தோழிக்கும் இவ்வகையானே நோக்கி விகற்பிக்க இறப்பவும் பலவாம். அவையெல்லாம் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுமாய் அடங்கும். ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வாறே கொள்க.

இனி ஒழுக்கத்தினைத் திணையென்பாரும் நிலத்தினைத் திணையென்பாருமென இருபகுதியர் ஆசிரியர். அது பொருந்தாது; ஒழுக்கமேதிணையெனப்படும். குறிஞ்சியாகியஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமுங் குறிஞ்சியெனப்பட்டது; என்னை? விளக்காகியசுடர் இருந்த விடனும் விளக்கெனப்பட்டதுபோல என்பது. இனி ஒருசாரார் ஒழுக்கத்தினையுந் திணையென்ப, நிலத்தினையுந் திணையென்ப, ஆகலானன்றே 'அன்பினைந் திணை'யென்றது, ஐந்திணைபாடை ஐந்திணைமஞ்சிகை என்றதுபோல என்ப; அது பொருந்தாது. அங்ஙனே கருதிய

தெனின், முன்னர்த் 'திணையே கைகோள்' (இறையனார்-க.) என்றானன்றே, 'இணையே கைகோள்' என்னுமன்றே, இணையென்று கருதினானையினென்பது. அஃதேயெனின், 'ஐந்துதிணை'யென்னும், ஐந்துசான் ஐந்துகணம் என்றது போலவெனின், அறியாது கடாவினாய்; ஐந்துதலையுடைய நாகத்தை ஐந்தலைநாகமுமென்ப ஐந்துதலைநாகமுமென்ப; இருமுடிபுமுடைத்து; என்னை? குற்றியலுகரப்புணரியலுள்,

> " முதனிலை யெண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினு
> ஞநமவத் தோன்றினும் யவவந் தியையினு
> முதனிலை யியற்கை யென்மனார்புலவர். "
>
> (தொல் - எழுத் - குற் - எட.)

என்றாராகலின்.

அஃதேயெனின், அன்பினாைய ஒழுக்கத்தை அன்பின் வேறென்று கொள்வன், தச்சனாைய மாடந் தச்சனின் வேறாயதுபோல என்றார்க்கு, அதுவன்று; பொன்னினாைய குடம் பொன்னின் வேறல்லதுபோலக் கொள்க என்பது. மூன்றாம் வேற்றுமை காரணகாரியத்தை வேறுணரவும் நிற்கும், வேறன்றியுணரவும் நிற்கும்; வேறன்றியுணர நிற்கும் பகுதிகொள்க. அஃதேயெனின் ஐந்திணை யென்பதன் முன்னர்க் 'களவு' என்னுஞ் சொல் எத்திறத்தால் வந்தது? ஒரு சொன்முன் ஒருசொல் வருங்காற் பயனிலை வகையானுந் தொகைநிலை வகையானும் எண்ணுநிலைவகையானுமென மூன்றனுள் ஒன்று பற்றியன்றே வருவது? அவற்றுள், இஃது எவ்வகையான் வந்ததோவெனின், தொகைநிலைவகையான் வந்ததென்பது. தொகைதாம்பல; அவற்றுள் இஃது எத்தொகையான் வந்ததோவெனின், வேற்றுமைத்தொகையான் வந்ததென்பது. அவ்வேற்று

றுமைத்தொகைதாம் பல; அவற்றுள் இஃது எவ்வேற்
றுமைத்தொகையோவெனின், ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை
யென்பது. ஏழாம் வேற்றுமையுருபுதாம் பல; அவற்றுள்
யாது தொக்கதெனின், உள்ளென்பது தொக்கது. ஐந்
திணையுட் களவென்பதாயின், ஐந்திணையுள்ளுங் களவு
வேறாகாதோ குடத்துள் விளக்குந் தடற்றுள் வாளும்
அவ்விடத்தின் வேறாயதுபோல வெனின், அதுவன்று,
ஏழாம்வேற்றுமை இடத்தையும் இடத்து நிகழ்பொரு
ளையும் வேறுணரவும் நிற்கும் வேறன்றியுணரவும் நிற்கும்.
அவற்றுள், வேறுணரநின்றவழிக் காட்டிக் கடாவினாய்;
வேறன்றியுணர நின்றவழிக் காட்டியக்கால் அதுபோலக்
கொள்க. அரங்கினுள் அகழ்ந்தான், மாடத்தினுள் அகழ்ந்
தான் என்றதுபோல, ஐந்திணையுள்ளுங் களவுவேறன்றென்
பது. அஃதேயெனின், 'அன்பினைந்திணைக் கள வந்தணரரு
மறை' என அமையாதோ? 'எனப்படுவது' என்றது எற்றிற்
கோவெனின், செய்யுளின்பத்தின்பொருட்டு வந்ததென்னும்
ஒருவன்; அற்றன்று, அதனான் ஒருபொருளுரைப்பனென்
னும் ஒருவன். அதனான் ஒருபொருளுரைப்பான் பக்கம்
வலியுடைத்து. அஃதியாதோவெனின், களவென்றற்குச்
சிறப்புடைத்தென்றவாறு. 'ஊரெனப்படுவதுறையூ'ரென்ற
விடத்துப் பிறவும் ஊருண்மைசொல்லி அவற்றுளெல்லாம்
உறையூர் சிறப்புடைமை சொல்லுப. இங்குப் பிறவுங் கள
வுண்மைசொல்லி அக்களவுகட்கெல்லாம் இக்களவு சிறப்
புடைமைசொல்லும், துறக்கம் வீடுபேறுகளை முடிக்குமாக
லான் எனப்படுவதென்று சொல்லிச் சிறப்பிக்கப்பட்டது.
அது பாயிரத்துள்ளும் உரைத்தாம். மற்று உலகத்துக் கள
வாயினவெல்லாங் கைகுறைப்பவுங் கண்சூலவுங் கழுவேற்ற
வும் பட்டுப், பழியும் பாவமுமாக்கி, நரகத்தொடுக்கத் தீக்

கதிகளில் உய்க்கும். இது மேன்மக்களாற் புகழப்பட்டு ஞானவொழுக்கத்தோடொத்த இயல்பிற்றாகலானும் பழி பாவமின்மையானும் எனப்படுவதென்று விசேடிக்கப் பட்டது.

இனி 'அந்தணரருமறை மன்ற லெட்டனுள்' என்பது: அந்தணரென்பார் பார்ப்பார்; அருமறையென்பது வேதம்; மன்றலென்பது மணம்; எட்டென்பது அவற்றது தொகை கொடுத்துச் சொன்னவாறு. அவை யாவையோ வெனின், பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடந், தெய்வங், காந்தர்வம், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் எனவிவை: என்னை?

"அறநிலை யொப்பே பொருள்கோ டெய்வம்
யாழோர் கூட்ட மரும்பொருள் வினையே
யிராக்கதம் பேய்நிலை யென்றிக் கூறிய
மறையோர் மன்ற லெட்டிவை யவற்றுட்
டுறையமை நல்லியாழ்த் துணைமையோ * ரியல்பிதன்
பொருண்மை யென்மனார் புலமை யோரே."

என்பதன் பொருளென் றுணர்வது. பிரமம் என்பது நாற்பத் தெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காத்தாற்குப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளை அணிகலனணிந்து கொடுப்பது. கொடாவிடின், ஓரிருதுக்காட்சி ஒருவனைச் சாராது கழிந்தவிடத்து ஒரு பார்ப்பனக்கொலையோடு ஒக்கு மென்பது; அதனை அறநிலையென்பது. பிரசாபத்தியம் என்பது மைத்துன கோத்திரத்தான் மகள்வேண்டிச் சென்றால் மறாது கொடுப்பது; அதனை ஒப்பென்பது. ஆரிடம் என்பது ஆவும் ஆனேறும் பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பினவாகச் செய்து † அவற்றிடை நீரிற்கொடுப்பது; அதனைப்

* 'புணர்ப்பிதன்' என்பதும் பாடம்.
† 'அவற்றோடு' என்பதும் பாடம்.

பொருள்கோளென்பது. தெய்வம் என்பது, வேள்வியாசிரியற்கு வேள்வித்தீமுன் னவைத்துக் கொடுப்பது; * அதனைத் தெய்வமென்று வழிபடப்பட்டது. காந்தர்வம் என்பது இருவர் ஒத்தார் தாமே கூடுங்கூட்டம்; அதனை யாழோர் கூட்டமென்ப. அசுரம் என்பது, கொல்லேறு கொண்டான் இவளையெய்தும், வில்லேற்றினான் இவளையெய்தும், திரிபின்றி எய்தான் இவளையெய்தும், மாலை சூட்டப்பட்டான் இவளையெய்தும் இன்னதொருபொருள் தந்தான் இவளை யெய்துமென இவ்வாறு சொல்லிக்கொடுப்பது: அஃது அரும்பொருள் வினைநிலையென்பது. இராக்கதம் என்பது அவள் தன்னினுந் தமரினும் பெறாது வலிந்து கொள்வது. பைசாசம் என்பது மூத்தான்மாட்டுந் துயின்றான்மாட்டுங் களித்தான்மாட்டுஞ் சார்வது: அது பேய் நிலையெனப்படும். இவ்வெட்டுமணமும் மன்றல் எட்டென்று சொல்லப்பட்டன என வுணர்க.

இனிக் கந்தருவவழக்கம் என்பது, கந்தருவரென்பார் ஈண்டுச்செய்த நல்வினைப்பயத்தால் ஒருவர் கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றி இருவரும் ஒருபொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டுப்புணர்வது. அது கந்தருவமணம். அதனை ஒப்பதனைக் களவென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன். அஃதேயெனின், கந்தருவவழக்கம் போல்வது என்னாது 'கந்தருவவழக்க'மென்றமையான் அதனைக் களவென்று கொள்ளாமோவெனின், கொள்ளாம். நூற்கிடக்கை அவ்வியல்பிற்றன்றாகலாற் போல்வது என்றே கொள்ளற்பாலது. போறல் என்பது சிறிதொத்துச் சிறிதொவ்வா தொழிவது; என்னை? குவளைப்பூப்போலுங்கண் என்றால் நீலமாத்திரையொக்கும்,

* 'அது தெய்வமென்று வழிபடும்' என்பது வேறொரு பிரதியிற்கண்ட பாடம்.

மற்றொவ்வாப்புடை பெரிது; பவளம்போலும்வாய் என்றாற் செம்மைமாத்திரை யொக்கும், மற்றொவ்வாப் புடை பெரிது. இங்கும் ஏகதேசத்துக் கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றிப் புணர்தலும், ஒத்த குலத்தினராதலும், ஒத்த அன்பினராதலுமென்னும் இத்துணையே ஒப்பிக்கப் பட்டது; மற்றப்புடையெல்லாம் ஒவ்வா. அஃதேயெனின், கந்தருவவழக்கம் போல்வதெனவேண்டாவோ சூத்திரத்துள்ளெனின்; வேண்டா. உவமந்தொகுத்தவாறு சொல்லுதும்: பசுப்போல்வானைப் பசு என்றலும் பாவை போல்வாளைப் பாவை என்றலும் என்பது. அஃதேயெனின், அவையெட்டும் அதனையொத்த இதுவுமென மணம் ஒன்பதாகற்பாலபிறவெனின், அதுவன்று; அவ்வெட்டும் *உலகினுள்ளன; இஃது அன்னதன்று, இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமாகலின் இதனை உலகவழக்கினோடு இயையாதென்பது. அஃதேயெனின், இதனை முதனூலென்று புகுந்தமையாற் கந்தருவ வழக்கமென்றே மொழியற்பாற்று, என்மனார் புலவரென்று சொல்லற்பாற்றன்று; அது வழிநூல் வாய்பாடாகலான் என்பது கடா. அதற்கு விடை: பிறநூல்களெல்லாம் ஆசிரியப் பகுதிப்படும், இதுவும் அவையேபோல ஆசிரியப் பகுதிப்படுங் கொல்லோவெனிற் படாது. கந்தருவ வழக்கம் போல்வது களவாதல் மூன்றுகாலத்துப் புலவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையான் அவ்வகை சொன்னானென்பது. அஃதே யெனின் தன்னோடொத்த புலவரில்லையன்றே! தான் தலைவனாகலான், எல்லாம் உணர்ந்தானாகலானெனின்; அஃதே கருத்து, அறிந்திலை; தன்னானே உரைக்கப்பட்டதெனினும், பிறவற்றையெல்லாந் திரியவுந் திரியாமையுங் கொண்

* 'உலகியல்' என்பதும் பாடம்.

டார், இதனைத் திரியாமையேகொண்டார் *எல்லாருமென்றற்கு அவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது. தன்மதம் உணர்ந்தாரையும் புலவரென்றான், அறிபொருளுக்கு ஏனோரும் புலவராகலின்.

இனி 'என்மனார்' என்பது, 'என்ப' என்னும் முற்றுச்சொற் 'குறைக்கும்வழிக் குறைத்தலும்' என்பதனாற் பகரங்குறைத்து, 'விரிக்கும்வழி விரித்தல்' என்பதனான் 'மன்' 'ஆர்' என்பன இரண்டிடைச்சொற் பெய்து விரித்து, 'என்மனார்' என்றாயிற்று. என்மனார் என்பது புலவர் என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது; முற்றுச்சொல் எச்சப்பெயர்கொண்டு முடியுமாகலினென்பது.

உ. அதுவே, தானே யவளே தமியர் காணக்
காமப் புணர்ச்சி யிருவயி னொத்தல்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் கந்தருவ வழக்கத்தோடொக்கும் ஒழுக்கங் களவென்று வேண்டிற்றல்லது இன்ன இலக்கணத்ததென்றிலாதார் அதனை உணர்த்துதனுதலிற்று. †இச்சூத்திரத்துட் கருதியபொருள் மேலதனோடியையும்.

இதன் பொருள் அதுவே—பண்டறிசுட்டு, மேற்சொல்லப்பட்ட கந்தருவவழக்கம்போலுங் களவு; தானே அவளே-தானே அவள், அவளே தான்; என்பது. என் சொல்லியவாறோவெனின், தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையிலர், என்றவாறு.

இங்ஙனம் வாசகம் வேறுபடச் சொல்லப்பட்டாராயினும் அன்பினானுங் குணத்தினானுங் கல்வியினானும் உருவி

* 'எல்லாருமென்றவ்வகையே' என்பதும் பாடம்.
† 'இச்சூத்திரங் கருதியதூஉம்' என்பதும் பாடம்.

னுந் திருவினுனுந் திரிவிலர் ஒருவரொருவரின்என்பதாம். அஃதெதன்போலவோ வெனின்: உருளரிசி கொத்தமூரி என்றாற்போலவெனின், அது பொருந்தாது; என்னை காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே வேற்றுமையின்மை முடிந்தது, அவர் வேற்றுமையிலராக லின்; இன்னுமொருகால் வாசகம் வேறுபடுத்து அப்பொருளே சொல்லப் புனருத்தமாம்; என்னை? ஒரு பொருளை வேறுபட்ட வாய்பாட்டாற் பல்காற் சொல்லுவது புனருத்த மாகலின்.

இனி ஒருவன் சொல்வது: இவனும் பற்பன்னூறு யிரவர் கூர்வேலிளைஞரொடு திரிதரினன்றித் தமியனாதலி லன், பெரியனாதலால்; இவளும் பற்பன்னூறுயிரவர் ஆய மகளிர் புடைசூழத் திரிதரினன்றித் தமியளாதலிலள், பெரியளாதலால்; இங்ஙனமில்லாதான் இவனும் இளைஞரி னீங்கித் தானேயாய், இவளும் ஆயத்தினீங்கித் தானே யாய், இங்ஙனம் *புணர்வரென்ப. இவனை இளைஞரினீக்கி யும் இவளை ஆயத்தினீக்கியும் பிரித்துக்கோடற்குத் தானே அவளே என்று சொல்லப்பட்டதென்னும். இவ்வுரையும் பொருந்தாது; என்னை காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கத் தோடு ஒக்குமெனவே, தமியராய்ப் புணர்தன் முடிந்தது; இன்னுமொருகால் அப்பொருளையே சொல்லப் புனருத்த மாமென்பது. மற்றென்னை உரையெனின்; தானே அவளே என்பது, ஆண்பால்களுள் இவனொடு ஒத்தாரு மில்லை, மிக்காருமில்லை, குறைபட்டாரல்லது; எக்காலத் தும் எவ்விடத்தும் ஞானத்தானுங் †குணத்தானும் உரு

* 'புணர்வரோ அன்று இவனை யிளைஞருள் நீக்கியும்' என் பதும் பாடம்.

† 'ஒழுக்கத்தானும் அன்பினையானும் பொருளினுனும்' என் பதும் பாடம்.

வினானுந் திருவினானும் பொருவிலன் தானே என்பது. இவளும் அன்னளெனவே, இருவரும் பொருவிறந்தாரென் பதனைப் பயக்கும். நின்ற ஏகாரம் ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும் என்ன ஏகாரமோவெனின், ஆண்குழுவின் * இவனையே பிரித்து வாங்கினமையானும், பெண்குழுவின் இவளையே பிரித்து வாங்கினமையானும் பிரிநிலையேகாரமெனப்பட்டது. †பலவற்றுள் ஒன்று பிரிப்பது பிரிநிலை யேகாரமெனப்படுமாதலா னென்பது. அஃதேயெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே எத்திறத்தானுங் குறைபாடின்மை முடியாதோவெனின், முடியாது; கந்தருவர்க்கும் ஞானக்குறைபாடுந் தருமக்குறைபாடும் ஆள்வினைக் குறைபாடும் உண்டு. இச்சொல்லப்பட்டன ‡சிறிதேயென்றே ஒப்பித்து, அது பொருவிறப்புச் சூத்திரத்தாற் சொல்லவேண்டுமென்பது.

தமியர் காண—தம்முணர்வின ரன்றி எதிர்ப்பட, என்றவாறு.

அஃதேயெனின், இவர் தம்முணர்வினர் அல்லராகின்றது காணாமுன்னாபவோ, கண்டபின்னாபவோ, காட்சியோடுடனாபவோ; காணாமுன் தம்முணர்வினரல்லராபவெனிற், காட்சி காரணமன்றாயிற்றாம் தம்முணர்வினர் அல்லராதற்கு; அல்லதூஉங், காரணமின்றியாகலான் எப்பொழுதுந் தம்முணர்வினர் அல்லராகல் வேண்டும். இனிக் கண்டபின் தம்முணர்வினரல்லாரெனிற், காட்சியது நீக்கத்

* 'இவனையே பெருமைக்கட்பிரித்து' என்பதும் 'இவளையே பெருமைக்கட் பிரித்து' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

‡ 'சிறியதேயன்றே யொப்பது பொருவிறப்பிற் சூத்திரத்தால்' என்பதும் பாடம்.

துக்கண்ணுந் தம்முணர்வினரல்லராகல் வேண்டும்; உண்டபின் வந்தான் சாத்தன் என்றால் உண்டற்கருமக் கழிவின்கண் வந்ததுபோல வென்பது. அல்லதூஉங், கண்டபின் * தம்முணர்வினர் அல்லராகவே கண்ட சமவாயத்துத் தம்முணர்வினராகல் வேண்டும். ஆகவே, கண்டும் தம்முணர்வினராய் நின்றார் பின்னை மயங்குதற்குக் காரணமென்னையோ என்பது. இனிக் காட்சியுந் தம்முணர்வினரல்லராகலும் உடனிகழுமேயெனிற், காட்சியென்னுங் காரணத்தால் தம்முணர்வினரல்லராதற்றன்மை நிகழற்பாற்றன்று. ஒருகாலத்து ஒரிடத்து ஒருங்கு தோற்றின பொருள் ஒன்றனையொன்று முடித்தன எனப்படாமை காண்டும், ஆவிற்கு இருகோடுபோல என்பது. அதனால், மூன்றல்லது நான்காவது காலம் இன்மையின், இவர் காட்சியானே தம்முணர்வினரல்லரென்பது முடிக்கல்வேண்டும். எங்ஙனம் முடிக்குமாறெனின், காணுமுன்னே தம்முணர்வினரல்லராகற் றன்மையுடையராதலினென்பது. என்னை? ஏனதிமோதிரஞ் செறித்த திருவுடையானொருவன் ஏனதி மோதிரஞ் செறிக்கும் அத்திரு அவன் செறிக்கின்றபொழுதே உண்டாயிற்றன்று; * முற்கொண் டமைந்துகிடந்தது. அரசு வீற்றிருந்த திருவுடையானொருவன் அரசு வீற்றிருக்கும் அத்திரு அவன் அரசு வீற்றிருக்கின்றபொழுதே உண்டாயிற்றன்று; முற்கொண்டமைந்துகிடந்தது. அது பின்னையொருகாலத்து ஒரிடத்து ஒருகாரணத்தான் எய்துவிக்கும். அதுபோலே, இன்னநாள் இன்னபக்குவத்து இன்னபொழுது இன்னவிடத்து இவள் காரணமாக இவன் தன்னுணர்வினனல்லனாம் என்பதூஉம், இவன்காரணமாக இவள் தன்னுணர்வினளல்லளாம் என்பதூஉம் முன்னே

* இச்சொற்றொடர் மூன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை.

முடிந்து *கிடந்தன. அது பின்னுங் கொணர்ந்தெய்துவிக் கும்; என்னை? "ஒளிப்பினு மூழ்வினை யூட்டாது கழியாது" என்பதாகலான். காட்சி துணைக்காரணம், அவ்வினை பயத் தற்கு; வித்து முளைத்தற்கு நிலனும் நீரும் இருதுவுந் துணைக்காரணமாயிற்றுப்போலவுஞ், சோறுதலியல்பிற்று கிய அரிசி சோறுதற்கு அடுவானைத் தொடக்கமாகவுடைய காரணந் துணைக்காரணமாயிற்றுப் போலவுமென்பது. அஃ தேயெனின், காட்சி துணைக்காரணம்பிற வெனின், காட்சி யின் முற்கிளர்ந்ததோ பிற்கிளர்ந்ததோ உடன் கிளர்ந் ததோ? †உள்ளத்துத்தான் கிளர்கின்றதெனின், முன்னைக் கடா வந்து எய்துமால். என்னையோவெனின், ‡காட்சியோ டுடனே கிளரும்; என்னை? இருட்டகத்து விளக்குக்கொண்டு புக்கால் விளக்கு வாராத முன்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்கு வந்த பின்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்குவரு தலும் இருணீக்கமும் உடனே நிகழும். அதுபோலக், காட் சியும் ஞானவொழுக்கக் குணங்களது தன்மையழிவும் உடனே நிகழும். விளக்கினைக் காட்சியாகக்கொண்டு ஞான வொழுக்கங்களை இருளாகக்கொள்க.

இனிக் 'காமப்புணர்ச்சி'யென்பது தலைமகனுந் தலைமக ளுந் தமியராய் ஒருபொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டுத் தம்முணர் வினரன்றி வேட்கைமிகலினாற் புணர்வது.

ஆயின் இவர், மேற் பொருவிறந்தார் தலைமகனுந் தலை மகளுமென்றமையான், அவனுங் கற்கந்தும் ‖எய்போத்தும்

---

* 'கிடந்தவாகக், கிடந்ததே' என்பதும் பாடம்.

† 'உள்ளதுதான்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'காட்சியோ டுடன்கிளருங் கிளருமிடத்து' என்பதும் பாடம்.

‖ 'எறிபோத்தும்' என்பதும் பாடம்.

கடுங்கண் யானையுந் தறுகட்பன்றியுங் கருவரையும் இருநில
னும் பெரு விசும்புமனையார், ஆளிமொய்ம்பினர், அரிமான்
றுப்பினர், பற்பன்னூறாயிரவர் கூர்வேலிளைஞர் தற்சூழச்
செல்வனென்பது முடிந்தது. அவளும் உடன்பிறந்து,உடன்
வளர்ந்து, நீர் உடனாடிச், சீர் உடன்பெருகி, ஓல் உடனாட்
டப், பால் உடனுண்டு, பல் உடனெழுந்து,சொல் உடன்
கற்றுப், பழமையும் பயிற்சியும் பண்பும் நண்பும் விழுப்ப
மும் ஒழுக்கமும் மாட்சியும் உடையார், பற்பன்னூறாயிரவர்
கண்ணும் மனமும் கவரும் ஒண்ணுதன்மகளிர் தற்சூழத்
தாரகைநடுவண் தண்மதிபோலச் செல்வாளென்பது முடிந்
தது. முடியவே, தமியராய்ப் புணர்ந்தார் என்பதனொடு
மாறுகொள்ளுமெனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை? அவள்
ஆயங்களும் பொழிலிடம் புகுதலும் விளையாட்டு விருப்பி
னாற்பிரியும். என்னை பிரியுமாறெனின், *ஒன்றொருவரின்
முன்னந் தழைவிழைதக்கன தொடுத்து மென்றுங்,
கண்ணி தண்ணறுநாற்றத்தன செய்துமென்றும், போது
மேதக்கன கொய்து மென்றும், மயிலொடு †மாறாடுதுமென்
றுங், குயிலொடு மாறு கூவுதுமென்றும், ‡அருவியாடி அஞ்
சுனை குடைதுமென்றும், வாசமலர்க்கொடியின் ஊசலாடுது
மென்றும் பரந்து, அப்பாலுள்ளார் இப்பாலுள்ளார் கொல்
லோவென்றும், இப்பாலுள்ளார் அப்பாலுள்ளார் கொல்
லோவென்றும் இவ்வகை நினைத்துப் பிரிபவென்பது.

---

* 'ஒன்றொருவர் முன் - ஒருவரொருவர் முன்னாக வென்று கொள்ளின், "ஒன்றொருவரின்முன்னந் தழை விழை தக்கன கொய்தும்" என்றது போலும்' என்பது, புற-வெ-மாலை-பொதுவியற் படலம்-கக-ஆவது வெண்பா உரை.

† 'மாறிகலுதும்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'அருவியாடுதும்' என்பதும் பாடம்.

இவ்வகை அவளைத் தமியளாக்கிப் பிரியுமோவெனின்,
எட்டியுஞ்சுட்டியுங் காட்டப்படுங் குலத்தளல்லளாகலானும்
பான்மையும் அவ்வகைத்தாகலானும் பிறவாறுமினையார்பிரிப
வென்பது. ஆயின், இவ்வகைப்பட்ட ஆயத்திடை மேனாட்
பிரிந்து பயின்றறியாதாள் தமியளாய் நிற்குமோவெனின்,
நிற்கும்; தான் பயின்ற இடம் தன் ஆயத்தினோடு ஒக்கு
மாகலானென்பது. யாங்ஙனம் நிற்குமோவெனின், சந்தன
முஞ் சண்பகமுந் தேமாவுந் தீம்பலவும் ஆசினியும் அசோ
கமுங் கோங்கும் வேங்கையுங் குரவமும் விரிந்து, நாகமுந்
திலகமும் நறவும் நந்தியும் மாதவியும் மல்லிகையும் மௌவ
லொடு மணங்கமழ்ந்து, பாதிரியும் பாவைஞாழலும் பைங்
கொன்றையொடு பிணியவிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும் புன்னாக
மும் முருக்கொடு முகைசிறந்து, வண்டறைந்து, தேனார்ந்து,
வரிக்குயில்கள் *இசைபாடத், தண்டென்றல் இடைவிராய்த்
தனியவரை முனிவுசெய்யும் பொழிலது நடுவண், ஒரு
மாணிக்கச் செய்குன்றின்மேல், விசும்பு துடைத்துப் பசும்
பொன் பூத்து வண்டு துவைப்பத் தண்டேன் துளிப்பதோர்
வெறியுறு நறுமலர் வேங்கை கண்டாள்; கண்டு பெரிய
தோர் காதல் †களிகூர்ந்து தன் செம்மலர்ச் சீறடிமேற்
சிலம்பு கிடந்து சிலம்பு புடைப்ப, அம்மலரணிக் கொம்பர்
நடை கற்பதென நடந்து சென்று, ‡நறைவிரி வேங்கை
நாண்மலர் கொய்தாள்; கொய்தவிடத்து, மரகதமணி
விளிம்படுத்த மாணிக்கச்சுனை மருங்கினதோர் மாதவிவல்லி
மண்டபத்துப், போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுநிழற்கீழ்க்
கடிக்குருக்கத்தி கொடிப்பிடித்துத் தகடுபடு பசும்பொற்

* 'வரிபாட' என்பதும் பாடம்.

† 'கழிகூர' என்பதும் பாடம்.

‡ 'நறுமலர் வேங்கை' என்பதும் பாடம்.

சிகரங்களின் முகடுதொடுத்து ஞான்று வந்து இழிதரும் அருவி, பொன்கொழித்து மணிவரன்றி மாணிக்கத்தொடு வயிரமுந்தி அணிகிளரருவி ஆடகப் பாறைமேல் அதிர்குரன் முரசின் கண்ணிரட்ட, வண்டுந் தேனும் யாழ்முரல, வரிக் குயிலுங் கிளியும் பாடத், தண்டாது தவிசுபடப் போர்த்த தோர் பளிக்குப்பாறை மணித்தலத்துமிசை, நீல ஆலவட்டம் விரித்தாற்போலத் தன்கோலக் கலாவங்கொளவிரித்து, முளையிளஞாயிற்று *இளவெயில் எறிப்ப ஓர் இளமயில் ஆடுவது நோக்கி நின்றாள். அப்பால், தலைமகனும் பற்பன்னூறு யிரவர்கூர்வேலிளைஞரொடு நளிர்மாமலைச்சாரல் வேட்டம் போய் விளையாடுகின்றான், ஆண்டெழுந்ததோர் கடுமானின் பின் ஓடிக், காவலிளைஞரைக் கையகன்று, நெடுமான்றேரொடு பாகனை நிலவுமணற் கானியாற்று நிற்கப் பணித்துத், தொடுகழல் அடியதிரச் சுருளிருங்குஞ்சி பொன்ஞாணிற் பிணித்துக், கடிகமழ் நறுங்கண்ணிமேல்கொண்டு வண்டு மணமயர, அஞ்சாந்தின் நறுநாற்றம் அகன்பொழிலிடைப் பரந்து நாற, †அடுசிலையொடு கணை ஏந்தி வடிவுகொண்ட காமன்போலச் சென்று அவள் நின்ற இரும்பொழில் புகும். அஃதியாங்ஙனமோவெனின், வடகடலிட்ட ஒரு நுகம் ஒரு துளை தென்கடலிட்ட ஒருகழி சென்று கோத்தாற்போலவும், வெங்கதிர்க்கனலியுந் தண்கதிர்மதியமுந் தங்கிவழுவித் தலைப்பெய்தாற்போலவுந் தலைப்பெய்து, ஒருவரொருவரைக் காண்டல் நிமித்தமாகத் தமியராவர்.

தமியராதலென்பது தம்முணர்வினரல்லராதல். தம் முணர்வின ரல்லராதலென்பது என்னையெனின், தலைமகற்கு அறிவு நிறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி என்பன குணம். அறிவென்பது என்னையெனின்,

---

* 'இளவிரிகதிர்' என்பதும் பாடம்.
† 'வரிசிலை' என்பதும் பாடம்.

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" (குறள் - 36-5.)

என்றாராகலின், எப்பொருளாயினும் அப்பொருட்கண் நின்று அம்மெய்ம்மையை அறிவது. நிறையென்பது என்னோவெனின், காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம். ஓர்ப்பென்பது ஒருபொருளை *ஆராய்ந்து உணர்தலென்பது. கடைப்பிடியென்பது கொண்டபொருண் மறவாமை. இந்நான்மையுந் தலைமகற்கு வேட்கையான் மீதூரப்பட்டுப் † புனலான் மீதூரப்பட்ட புற்போலச் சாய்ந்துகிடப்பது.

இனித் தலைமகட்கு நாண் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பென் பன குணம். அவற்றுள், நாணென்பது பெண்டிர்க்கு இயல் பாகவே உளதொரு தன்மை. மடமென்பது கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை. அச்சமென்பது பெண்மை யில் தான் காணப்படாததோர் பொருள் கண்டவிடத்து அஞ்சுவது. பயிர்ப்பென்பது பயிலாத பொருட்கண் அருவருத்து நிற்கும் நிலைமை. இந்நான்மையும் புனல் ஓடுவழியிற் புற்சாய்ந்தாற்போல வேட்கையான் மீதூரப்பட்டுச் சாய்ந்து கிடப்பது.

வேட்கையென்பது என்னோவெனின், ஒருவரொருவரை இன்றியமையாமை. அவ்வின்றியமையாது நின்ற வேட்கை எல்லா உணர்வினையும் நீக்கித் தானேயாய் நாண் வழிக் காசுபோலவும் நீர்வழி மிதவைபோலவும் பான்மை வழியோடி இருவருயிரையும் புணர்விக்கும் என்பது. ஆதலால், தமியராய்ப் புணர்தல் தலைமையொடு மாறுகொள்ளா தென்பது.

---

* 'உணர்ந்து ஆராய்ந்துகொள்வது' என்பதும் பாடம்.

† 'புனல் ஓடுவழிப் புற்சாய்ந்தாற்போல' என்பதும் பாடம்.

இது காமப்புணர்ச்சி என்பது. இதனை ஓராசிரியன் உள்ளத்தானே புணர்ந்தாரென்னும்; என்னை? மெய்யுறு புணர்ச்சி பொருவிறந்தாரென்பதனொடு மாறுகொள்ளும். யாங்ஙனம் மாறுகொள்ளுமெனின், ஏகதேசத்துப் பிறர்க்குரிய பொருளை வௌவினானைப் பெருமைசொல்லப்படாது. அதுபோல இவனுங் கொடுப்ப அடுப்ப எய்தற்பாலான் ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டுச் சென்றெய்தி முயங்கினமையின். என்னை? பிறர்க்குரிய பொருள் எளிதாகச் செய்யப்படாமையினும் பெரியனாய்ச் சென்றது. அங்ஙனமாகில் உலகத்துப் *பன்மக்களெல்லாம், பெரியர் சீராத பொழுது பிறருடைமை கொள்ளாது சீர்த்த பொழுது வௌவுதலால்.

இனி, இவளுங் குரவரது பணியாற் சென்று அவனை வழிபடற்பாலாள் ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டு மயங்கிவழிப் பட்டமையாற் பெருமையிலள்; என்னை? தேர்ந்து காணாது உள்ளம் ஓடினவழி ஓடுதலான். உள்ளத்தான் வேட்கப் படாத பொருளில்லை யன்றே; அவ்வேட்கப்பட்டவற்றுக்கணெல்லாம் அறத்தின் வழாமையும் பொருளின் வழாமையுந் தனக்குத் தகவும் ஆராயாது உள்ளம் ஓடினவழி ஓடுதல் தக்கதன்றென்பதனால் அது மாறுகொள்ளுமென்பது.

மற்றென்னையோ உரைக்குமாறெனின், அவர் தம்முண் மெய்யுற்றுப் புணர்ந்திலர்; இருவர்தங் காமமுமே தம்முட் புணர்ந்தன, என்றிங்ஙனம் உள்ளங்களானின்று புணர்வது புணர்ச்சி; இது பிறரொருவருணர நெடுங்காலம் புணர்தலாகலிதனை நீங்கு நீக்கம் பிரிவு; அப்பிரிவின்கட் சொல்லுவது மெய்யுறு புணர்ச்சிக்குச் சொல்லுவன எல்லாஞ் சொல்ல அமையும். பாங்கற்கூட்டத்தின்கண்ணுங்

* 'நன்மக்களெல்லாம் பெரியரசீராதபொழுது' என வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றது.

தோழியிற்கூட்டத்தின்கண்ணும் எல்லாம் இதுவே. வரைந்தெய்திய ஞான்று மெய்யுறுபுணர்ச்சி உண்டாவதென்ப. அது பொருந்தாதென்று மெய்யுறுபுணர்ச்சி வேண்டுவார் சொல்லுவது: மெய்யுறுபுணர்ச்சி தக்கின்றென்றாகாதே உள்ளப்புணர்ச்சி வேண்டுவது? அங்ஙனங் கருதிற் பிறர்க்குரிய பொருட்கண் உள்ளத்தை ஓடவிடுதல் தக்கின்றென்று மீட்க அமையாதோவென்பது. அல்லதூஉம், உள்ளத்தான் வேட்கை செல்லினும் மெய்யுற்றாராயிற்று. அதன்கண் இருபுடைகருதி ஆகாதே; ஆகவே, இவட்குக் கற்பழியும் பிறரொருவரை வழிபட; இனி உள்ளஞ் சென்றபொழுதே அமைந்துஇரண்டாவதில்லையென்றுகருதினானேயெனினும் மெய்யுறவே; குற்றம் என்னோவென்பது. அல்லதூஉம் மெய்யும் மொழியுமென்பன உள்ளத்தின் வழியவன்றே? அஃதிறந்தபின்னை இறவாது நின்றதென்னோ என்பது. அல்லதூஉம், பார்ப்பான் பாதகமாயிற்றென்று நினைக்குமாயிற் பிராயச்சித்தத்திற்கு உரியனாம்; அதனாற் செய்கையும் நினைப்புமொக்கும் என்பது; அல்லதூஉம், மெய்யுறுவதாகாதென்னுந் தெரிந்துணர்ச்சியுண்டாயின் தமியரென்பதனொடு மாறு கொள்ளுமென்பது.

அல்லதூஉங், கந்தருவர் உள்ளத்தாற் புணர்ந்தாராயின் இவரும் உள்ளத்தாற் புணர்பவென்பது; என்னை? கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமென்றமையினென்பது. அல்லதூஉந் தெரிந்துணர் வுண்டாமேயெனின் அன்பினானிறைந்தாரென்பதும் அமையாது. என்னை? நிறைந்திருந்ததோர் கொள்கலம் பிறிதொன்றற்கு இடங் கொடாதது போலவென்பது. இருவரும் உத்தமராகலான் உள்ளத்தானே புணரப் போகம்முடியுமெனிற், பின்னையும் எஞ்ஞான்றும் மெய்யுறவுவகை கூடாதாம். புத்திரலாபத்திற்கு

மெய்யுறுபவேயெனிற், கருமப் பொருட்டன்றி வேட்கை யில்லை என்பதனால் உள்ளப்புணர்ச்சி உரையன்றென்று, மெய்யுறுபுணர்ச்சியே வேண்டப்பட்டது.

இனி ஒருசாரார் உரைக்குமாறு: மெய்யுறுபுணர்ச்சி தக்கது, இன்சொல்லுங் கூற்றுமின்றிப் பசுப்போலப் புணர்ந்தாரென்பதாகாது, சொற்படி கான் முறைமையான் நிகழ்ந்து புணர்தல் தகவுடைத்து. அவை யாவையோ வெனின், காட்சி, ஐயந், தெளிதல், தேறலென இவை.

அவற்றுட் காட்சி யென்பது இருவருந் தம்முட் கண் ணுறுவது. அதற்குச்செய்யுள் வருமாறு :

பூமரு கண்ணிணை வண்டாப் புணர்மென் முலையரும்பாத்
தேமரு செவ்வாய் தளிராச் செருச்செந் நிலத்தைவென்ற
மாமரு தானையெங் கோன்வையை வார்பொழி லேர்கலந்த
காமரு பூங்கொடி கண்டே களித்தவெங் கண்ணிணையே. (க)

ஐயம் என்பது கண்ணுற்றபின் ஐயப்படுவது. எங்ஙன மோவெனின், வரையரமகள் கொல்லோ, வானரமகள் கொல்லோ, நீரரமகள்கொல்லோ, சூரரமகள்கொல்லோ இத் துணைமேதகவுடையாள்! அன்றி மக்களுள்ளாள் கொல்லோ! என்று ஐயப்படுவது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:

உரையுறை தீந்தமிழ் வேந்த னுசிதன்றென் னாட்டொளிசேர்
விரையுறைபூம்பொழின் மேலுறைதெய்வங்கொ லன்றிவிண்டோய்
வரையுறை தெய்வங்கொல் வானுறை தெய்வங்கொ னீர்மணந்த
திரையுறை தெய்வங்கொ லேயத் தருமித் திருநுதலே. (உ)

இவளும் அவ்வா ஐயப்படும். கடம்பமர் கடவுள்கொல்லோ, இயக்கன்கொல்லோ அன்றி மக்களுள்ளான் கொல்லோ வென்று இங்ஙனம் ஐயப்படும்.

இவ்வகை நினைந்தபின்னைத் தெளிவு வருமாறு: ஆண்டு மாசுண்டலானுங், கால் நிலத்தோய்தலானுங், கண் இமைத்தலானும்

லானுங், கண்ணி வாடுதலானுஞ், சாந்து புலர்தலானுமென்று இங்ஙனந்தெரியும். தெரிந்தபின்னைத் துணியுமென்பது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

பாவடி யானைப் பராங்குசன் பாழிப் பகைதணித்த
தூவடி வேன்மன்னன் கன்னித் துறைச்சுரும் பார்குவளைப்
பூவடி வாநெடுங் கண்ணு மிமைத்தன பூமிதன்மேற்
சேவடி தோய்வகண் டேன்றெய்வ மல்லளிச் சேயிழையே. (கூ)

இவளும் அவனை அவ்வாறு தெரிந்து மக்களுள்ளா னென்பது துணியும். துணிந்தபின்னை இருவருக்கும் வேட்கைமிகத் தம்முட்கூடுவது. இவ்வாறுபுணரப் பெரிதும் வனப்புடைத்தாய்க் காட்டுமென்பது. இவ்வுரை பொருந்தாது. என்னை காரணமெனின், இது கைக்கிளை இலக்கணம். தெய்வங்கொல்லோ மகடூஉக்கொல்லோ என ஐயமுற்ற ஐயநிலையுந், தெய்வ இலக்கணந் தீண்டாவாகலின் ஐயந்தெளிந்து மகடூஉவாதல் துவர உணர்ந்த அத்துணிவு நிலையுமெனக் கைக்கிளையிலக்கணமாகச் சொல்லப்பட்டமையின். ஈங்கு அகத்திணையுள் அஃதுரைப்பது திணைமயக்கமாகலின் மேலதே பொருள். காமப்புணர்ச்சியென்றமையிற் காமத்தின் வேறு புணர்ச்சியாகல் வேண்டும்பிற, வாளாற்கொண்ட கொடியென்றதுபோலவெனின்; அற்றன்று, பொன்னாற்செய்த மஞ்சிகை, மண்ணாற்செய்த குடமென்பதுபோல வேறன்றி நிற்புழிக்கொள்க. இஃது இயற்கைப் புணர்ச்சி யெனப்படும், புலவராற்கூறப்பட்ட இயல்பினாற் புணர்ந்தாராகலானுங் கந்தருவ வழக்கத்தோடொத்த இயல்பினாற் புணர்ந்தாராகலானு மென்பது. இனித் தெய்வப் புணர்ச்சியெனவும்படும், இருவரும் தெய்வத்தன்மையாற் புணர்ந்தாராகலினென்பது. அல்லதூஉம், முயற்சியும் உளப்பாடுமின்றி ஒருவற்கு ஒரு கருமங் கைகூ

டினவிடத்துத் தெய்வத்தினான் ஆயிற்றென்பது. அதுபோல இருவர்க்கும் முயற்சியும் உளப்பாடுமின்றிப் புணர்வு முடிந்தமையானுந் தெய்வப்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது. இதுவே முன்னுறுபுணர்ச்சி யெனவும்படும், இவள் நலம் இவனானே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானும், இவன் நலம் இவளானே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானுமென்பது.

மற்றுந் தெய்வப்புணர்ச்சி, முன்னுறுபுணர்ச்சி, இயற்கைப் புணர்ச்சியென இவற்றுள் ஒன்று சொல்லாது காமப்புணர்ச்சியென்றே கூறிய காரணமென்னை யெனின், இவற்றுள் ஒன்றே சொல்லினுமொக்கும்; அல்லது அவையெல்லாம் அன்பினானே நிகழுமாகலிற் காமப்புணர்ச்சி யென்றானென்பது. பலகாரணத்தினாயபொருளை ஒரு காரணத்தினாற் சொல்லுப சிறப்புடைமை நோக்கி; என்னை? நிலனும் நீருங் காலமும் வித்துமென இவற்றது கூட்டத்தினாயமுளையை நென்முளையென்ப. நென்முளைக்கு நெல் சிறப்புடைக்காரணம், நிலனும் நீரும் முதலாகவுடையன பொதுக்காரணம், அவை பயற்றுமுளை முதலாகவுடையன வற்றிற்குங் காரணமாதலொக்குமாகலான். அதுபோல ஈண்டுந் தெய்வமும் இயற்கையும் முன்னுறவும் பொதுக்காரணமும், காமம் சிறப்புக் காரணமுமாகலாற் காமப்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது.

இனி இருவயினொத்தல் என்பது என் சொல்லியவாறோவெனின், புணராதமுன் நின்ற அன்பு புணர்ந்தபின்னும் அப்பெற்றியே நிற்குமென்றவாறு. ஆயின் உலகினோடொவ்வாது பிற, உலகினிற் புணராதமுன் நின்ற *வேட்கை புணர்ந்தபின்றைத் தவிர்தலானும் உண்ணாதமுன் நின்ற

* 'அன்பு' என்றும் வேறு பாடம் உண்டு.

வேட்கை உண்டபின்றைத் தவிர்தலானுமென்பது. என் ருற்கு, அறியாது சொல்லுதி, இஃது *உலகத்துள்ள பான்மை முன்னே கேட்டாயன்றே, இல்லது இனியது நல்லதென்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதென நூல் எடுத்துக் கோடற்கண்ணே சொல்லிப்போந்து, இனி ஒருகால் உலகினேடொவ்வாதெனல் வேண்டுமோவென்பது. ஆயின் உலகினுள் அன்பன்ருக; புணராதமுன் னின்ற வேட்கை புணர்ந்தபின்னும் அப்பெற்றியே நிற்குமெனிற் புணர்ச்சியானய பயமில்லையாம்பிற, உண்பதன்முன்னின்ற வேட்கை உண்டபின்றையும் தவிராது அப்பெற்றியே நிற்குமாயின் உண்டதனய பயமில்லை, அதுபோல என்றற்கு, அது வன்று: புணராதமுன் னின்ற வேட்கை புணர்ச்சியுட் குறைபடும்; அக்குறைபாட்டைக் கூட்டத்தின்கண் தம்முட்பெற்ற செய்குணங்களானய அன்பு நிறைவிக்கும்; பின்னும் முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறைபடும், அதற்கிடையின்றியே குணத்தினய அன்பு நிறைவிக்கும்; நிறைவித்தபின் முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறையாது எஞ்ஞான்றும் ஒரு பெற்றியேயாய் நிற்குமென்பது.

இனி, அவ்வகை புணராதமுன்னும் புணர்ந்தபின்னும் ஒத்த அன்பினனாய் நின்ற தலைமகன் பிரியுமென்றுமோ? பிரியானென்றுமோ? பிரியுமென்றுமேயெனின், அன்பிலனாயினனும்; என்னை? பிரிவு அன்பிற்கு மறுதலையாகலான். இனிப்பிரியானேயெனினும், அன்பிலனாயினனும். என்னை? பிரியாதிருப்ப இவ்வொழுகலாறு பிறர்க்குப் புலனும், ஆகவே இவள் இறந்துபடும், அவள் இறந்து பாட்டிற்குப் பரியானாயினனும். ஆகவே மூன்றுவது செய்யப்படுவது இல்லையாலோவெனில், பிரியுமென்பது. ஆயின் அன்பின்மை

* 'உலகினுள்ள தன்மை' என்பதும் பாடம்.

தங்காதோவெனில், தங்காது. பிரிவும் அன்பினானே நிகழுமாறு சொல்லுதும்.

தெய்வப்புணர்ச்சிபுணர்ந்த தலைமகன் இயற்கையன்பினானுஞ் செயற்கையன்பினானுங் கடாவப்பட்டுத் தனது நயப்புணர்த்தும். இயற்கையன்பென்பது காரணமின்றித் தோன்றும் அன்பு; செயற்கையன்பென்பது அவடன் குணங்களால் தோன்றிய அன்பு. அவ்விரண்டினானுங் கடாவப்பட்டு நின்று தலைமகன் சொல்வது நயப்பு என்பது.

நயப்பென்பது தலைமகன் வண்டிற்கு உரைப்பானாய்த் தலைமகள் கேட்பத் தன் நயப்புணர்த்தியது.

நயப்பு. எங்ஙனமெனின், அவள் கையினைச் செங்காந்தளெனவுங் கண்ணினைக் கருங்குவளையெனவும் வாயினை அரக்காம்பலெனவுஞ் சென்று தடுமாறிக், குழன்மேலுங் கோதைமேலுஞ் சுழல்வாய், இவள் செவ்வாயது நறுநாற்றம் அறிதியன்றே! இனி நீர்ப்பூ நிலப்பூக் கோட்டுப்பூக் கொடிப்பூவென்று இப் பல்வேறு வகைப்பட்ட பூவின்மேலுஞ் செல்வாய், ஆம்பற்பூவினது நாற்றம் அறிதியன்றே! அறிவாய்! இவ்வகைப்பட்டாள் செவ்வாய்போல நாறுந் தகைமைய உளவே ஆம்பல் நறுமலர்? என்னால் தேறப்படும் வண்டே உரையாயென உணர்த்தினானென்பது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

வேறு மெனநின் றிகன்மலைந் தார்விழி ஞத்துவிண்போ
யேறுந் திறங்கண்ட கோன்றென் பொதியி லிரும்பொழில்வாய்த்
தேறுந் தகையவண் டேசொல்லு மெல்லியல் செந்துவர்வாய்
நாறுந் தகைமைய வேயணி யாம்ப னறுமலரே. (௪)

என்றது, வேறுமெனநின்று இகன்மலைந்தார் விழிஞத்து விண்போயேறுந் திறங்கண்ட கோன் தென்பொதியில்

இரும்பொழில்வாய் வண்டாதலால் தேறுந் தகைமைய தென்றவாறு.

இதனாற் போந்த பொருள்: வெல்லுவது கருதி விழிஞெத்துக் கடற்கோடியுள் மலைந்த பல்வேந்தரையும் படுத்து இவரென் பகைஞரென நினையாது அவர்க்குத் தவத்தானுந் தானத்தானுமன்றிப் புகலாகாச் சுவர்க்கங் கொடுத்த பெருந்தன்மையானது நிலத்து வண்டாதலின் நீயும் பெருந்தன்மையை; ஆகலின் தெளியப்படுதி. அல்லதூஉம் பொதியிலென்பது எல்லாத் தேவர்க்கும் பொதுவாகிய இல் என்றவாறு; அத்தேவர்களுடைய வனம் அவ்விரும்பொழிலென்றவாறு; அப்பொழில்வாழ்வாய் நீயும் அத்தன்மையையன்றே! ஆகலானுந் தெளியப்படுதி. அன்னாய் நீ பொய்யுரையாய்; இவள் வாய்போல நாறும் ஆம்பற் பூவுமுளவோ வென்றவாறு. என்றதனால் தன் நயப்புணர்த்தினான். இனி மெல்லியலென்பது மென்மையைத் தனக்கு இயல்பாகவுடைய ளென்றவாறு. மென்மையென்பது பெண்டிர்க்கு மிக இயல்பு; அதனைத் தனக்குச் செய்துகோளன்றி இயல்பாக உடையாளென்றவாறு: எனவுந் தன் நயப்புணர்த்தினான். இனிச் செந்துவர்வாயென்பது செம்மையைத் தனக்கு மிகவுடைய வாயென்றவாறு. செம்மையுடையாரென்பது உலகத்துத் தங்குணங்களை மறையாது ஒழுகுவாரை. இவள் வாயுந் தன்குணமாகிய வடிவும் மொழியும் நறுநாற்றமுமென்று இவற்றான் விளங்கிப் பொலிந்து தோன்றுவதென்றவாறு: என்றதனானுந் தன் நயப்புணர்த்தினான். இனி நாறுந் தகைமையவேயென்பது, ஐந்தேகாரத்துள்ளும் இவ்வேகாரம் வினாவின்கண்வந்த ஏகாரமெனக்கொள்க.

“தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை யெண்ணே
யீற்றசை யிவ்வைந் தேகா ரம்மே” (தொல்-சொல்-இடை-௯.)

என்பவாகலின். அணி ஆம்பல் நறுமலரென்பது அழகிய ஆம்பல் நறுமலரென்றவாறு. அணியாம்பனறுமலரென் றதனாற் போந்தபொருள் அழகியாரின் குணங்களும் பெரும் பான்மையும் அழகியவாகலால் அவ்வாம்பற்கண்ணும் நறு நாற்றமிக்கதென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. அவ்வகை நறு நாற்றம் மிகவுடைய ஆம்பல் இவள்வாய்போல நாறுமே யென்றவாறு. மலரேயென்று நின்ற ஏகாரம் ஈற்றசை யேகாரம்.

இனி இதனைச் சோதிக்குமாறு: 'செந்துவர்வாய் நாறுந்தகைமையவே' என்றதல்லது, போலவென்றதில்லையா லோவெனின், • உவமந் தொக்குநின்றதென்றுகொள்க. என்னை ?

“வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே
வினையின் றொகையே பண்பின் றொகையே
யும்மைத் தொகையே யன்மொழித் தொகையென்
றவ்வா றென்ப தொகைமொழி நிலையே.”

(தொல்-சொல்-எச்-கஅ.)

என்றோதினமையின்.

ஆயின் உவமந் தொகுக ; உவமிக்கும் முறைமையன்றி உவமித்தீர். உலகத்துப் பெண்பால்கள் வாயது நறுநாற்றத் திற்கு உவமையாவது ஆம்பலென்றன்றே?—என்னை? “ஆம்ப னாறுந் தேம்பொதி கிளவி” என்பவாகலின். அவ்வாறன்றி இவள் வாய்போல நாறும் ஆம்பலுளவேயென இவள் வாயை உவமையாக்கி ஆம்பலை உவமிக்கப்படும் பொருளாகச் சொல் லுதல் குற்றம்பிறவெனின்; அறியாது சொல்லினாய், உல கத்து இவை உவமை இவை உவமிக்கப்படும்பொருளென்று நிலைபெற்றன உளவேயில்லை. *உரைக்குங் கவியது குறிப்பி

* ‘புணர்க்குங் கவியது குறிப்பினன்’ என்பதும் பாடம்

ளுன் உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளாம். உவமிக்கப்படும் பொருளும் உவமையாகவும் அமையும். என்னை?

"பொருளது *புரைவே புணர்ப்போன் குறிப்பின்
மருளற வரூஉ மரபிற் றென்ப"

என் றோதினமையாற், **"கண்போனெய்தல் போர்விற் பூக்கும்" எனவுங், "கண்ணென மலருங் குவளை" எனவுங், "குவளை யுண்கணிவளும் யானும்" எனவும் "நெய்த லுண்கண் பைதல் கூர" எனவும் † இருவகையானுஞ் சொல்லுபவாகலின். இருவகையானும் உவமிக்க அமையுமென்பது.

இனி, மருதநிலத்து ஆம்பலைக் குறிஞ்சிநிலத்ததாகச் சொல்லுதல் திணைவழுவாம்பிறவெனின், ஆகாது; குறிஞ்சி நிலத்து வண்டு குறிஞ்சிநிலத்தே திரிதருவனவல்ல, எல்லா நிலத்துஞ் சென்று எல்லாப்பூவும் ஊதுமாகலானும் அமையும். அல்லதூஉம்,

"எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
மந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்."
(தொல் - பொ - அகத் - ௧௧.)

என்பதாகலானும் அமையும். இனிச் சுனைக்குவளையுஞ் சுனையாம்பலும் உண்மையானும் அமையும். அது பெருங் குறிஞ்சியிற் கண்டுகொள்க.

இனித் தலைமகனென்னுஞ் சொல்லொடு மாறு கொள்ளும், பிறனொரு தலைமகனிலத்துப் புணர்ந்தானென்றமை யினுனெனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை? நின்ற ஒருவனும் பாண்டியனது பொதியிலிடமாகச் சொன்னமையான்.

* 'புணர்ப்பே' என்பதும் பாடம்.
** நற்றிணை நானூறு, ௮௨-வது செய்யுள்.
† 'இவ்வகையானும்' என்பதும் பாடம்.

என்னை? அக்குலத்துள் தோன்றுவார் தேவர்களேயாகலான் நம்மால் வேண்டப்பட்ட தலைமகன் தேவருண் மிக்கானெனப்பட்டான், மக்களுண் மிக்கானுயதல்லது. ஆகலின் இவன் நிலத்துப் புணர்ந்தானென்பது தலைமையொடு மாறு கொள்ளாதென்பது. அல்லதூஉம்,

“மழைவளந் தரூஉ மாவண் டித்தன்
பிண்ட நெல்லி னுறந்தை யாங்கட்
கழைநிலை பெறாஅக் காவிரி நீத்தங்
குழைமா ணொள்ளிழை நீவெய் யோளொடு
வேழ வெண்புணை தழீஇப் பூழியர்
கயநா டியானையின் முகணமர்ந் தாஅங்
கேந்தெழி லாகத்துப் பூந்தார் குழைய
நெருந லாடினை புனலே”

என்றும்,

“பருவாய் வாரா அற் பல்வரி யிரும்போத்து”

என்றுங் கிளவித்தலைமகனைப் பாட்டுடைத் தலைமகனிலத்துப் புனலாடினனென்றும் புணர்ந்தானென்றும் பிறசான்றோர் செய்யுளுள்ளுஞ் சொல்லப்பட்டதாகலானும் அமையுமென்பது. இப்பாட்டினால் தன்கண் நின்ற அன்பு வெளிப்படுத்துத் தலைமகளைப் புகழ்ந்து நயப்புணர்த்திற்றாயிற்றுப் போந்தபொருள். இன்னுஞ் செய்யுள்:

“தூவுண்டை வண்டினங் காள்வம்மின் சொல்லுமின் றுன்னிநில்லாக்
கோவுண்டை கோட்டாற் றழிவித்த கோனகொங்க நாட்டசெங்கே
மாவுண்டை வாட்டிய நோக்கிதன் வார்குழல் போற்கமழும் [ழ்
பூவுண்டைத் தாமரை வோதுங்கள் கானற் பொழிலிடத்தே.” (௬)

“இருங்கழல் வானவ னூற்றுக் குடியிகல் சாய்ந்தழியப்
பொருங்கழல் வீக்கிய பூழியன் மாறன்றென் பூம்பொதியின்
மருங்குழ லுங்களி வண்டினங் காளுரை யீர்மடந்தை
கருங்குழ ஞறுமென் போதுள வோநுங் கடிபொழிலே.” (௭)

"விண்டே யெதிர்ந்ததெவ் வேந்தர் படவிழி ஞத்துவென்ற
வொண்டே ருசிதனெங் கோன்கொல்லிச் சார லொளிமலர்த்தா
தூண்டே யுழல்வா யறிதியன் றேயுள வேலுரையாய்
வண்டே மடந்தை குழல்போற் கமழு மதுமலரே." (எ)

"பொருங்கழல் வானவற் காயன்று பூலந்தைப் போர்மலைந்தா
ரொருங்கழ லேறவென் றூன்கொல்லிச் சாரலொண் போதுகடம்
மருங்குழல் வாய்நீ யறிதிவண் டேசொல் லெனக்குமங்கை
கருங்குழல் போலுள வோவிரை நாறுங் கடிமலரே." (அ)

"தேற்றமில் லாததெவ் வேந்தரைச் சேவூர்ச் செருவழித்துக்
கூற்ற மவர்க்காய வன்கொல்லிச் சாரல்கொங் குண்டுழல்வாய்
மாற்ற முரைநீ யெனக்குவண் டேமங்கை வார்குழல்போ
னாற்ற முடைய வுளவோ வறியு நறுமலரே." (கூ)

"கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோநீ யறியும் பூவே." (குறுந்-உ.)

இவையும் அப்பாற்படுத்துக்கொள்க.

அவ்வகை தன்னைப் புகழத் தலைமகள் ஆற்றாளாயினாள். என்னை? சிறியவருந் *தம்முன்னின்று தம்மைப் புகழ்ந்தவிடத்து நாணிவருந்துபவாகலால் தான் பெருமையும் பெருநாணும் உடையாள் தலைமகன் முன்னின்று தன்னைப் புகழ ஆற்றாளாவது சொல்லவேண்டுமோ? அவ்வகை ஆற்றாளாயினாளது ஆற்றாமை தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, அதனைக்கண்டு நீருடைநிலத்து நிவந்த நீண்மணமரம் வெப்பத்தால் தெறப்படாததுபோல, யானுழையேனாக இவ்வேறுபாடு இவட்காகாதன்றே! இஃது எற்றினாயிற்றுக்கொல்லோவென நினைந்தான். நினைந்து, அறிந்தேன், தன்னையான்

* 'தம்முன் னின்று புகழப், புகழ்ந்தவிடத்து' என்பதும் பாடம்.

காதன்மிகவினாற் பாராட்டப்போலுமென உணர்ந்து யான் தன்னை முன்னின்று பாராட்ட இவ்வகை மெலிவுசென்ற பெருநாணுடையாள் புறத்து ஒருவர் இவ்வொழுக்கத்தை உணர்வார் கொல்லோவென்று உட்கொண்ட ஞான்று இவள் இறந்துபடும்போலுமெனப் பெரியதோர் ஆற்றாத் தன்மையனாயினான். ஆற்றாத்தன்மையன் என்பது எவ்வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்றாமை தானேயாவது. இவ்வகை ஆற்றானாய தலைமகனது ஆற்றாமைக்குக் கவன்று * முன் நாணிற்சென்றெய்திய ஆற்றாமை நீங்கித் தலைமகள் ஆற்றாளாயினாள், †வேலேறுபடத் தேளேறு மாய்ந்தாற்போல. அது தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, இவள் எவ்விடத்துந் தன்றன்மையென்பது ஒன்றிலள், என்றன்மையளே; யான் ஆற்ற ஆற்றி யான் ஆற்றாவிடத் தானும் ஆற்றாளாம்: ஆகலான், யான் பிரிந்தவிடத்து என்குறிப்பன்றி இறந்துபடாள்; அல்லதூஉம், யான் பிரியாதவிடப் புறத்தார் உணர்வர். புறத்தாருணரவே இவள் ஆற்றாளாம். ஆகலான், யான் பிரியவே புறத்தார் உணரார். ஆகவே, இவள் ஆற்றுமெனக் கருதி அவள் கருங்குழற் கற்றை மருங்கு திருத்தி, அளகமும் நுதலுந் தகைபெற நீவி, ஆகமுந் தோளும் அணிபெறத் தைவந்து, குளிர்ப்பக் கூறித், தளிர்ப்ப முயங்கிப் பிரிவலென்று வலித்தான். வலித்துப் பிரிவச்சமென்பதொன்று சொல்லும்.

பிரிவச்சம்.

பிரிவச்சமென்பது, தான் பிரிவு அஞ்சிற்றும் பிரிவச்சம்; அவளைப் பிரிவு அஞ்சுவித்ததும் பிரிவச்சம்; ஆகலிற் பிரிவச்சமெனப்படும். அது யாங்ஙனஞ் சொல்லுமோவெனின்,

---

* 'முன்நாணினாகிய ஆற்றாமை' என்பதும் பாடம்.

† 'வேலேறுபெற்றுத் தேளேறு தீர்ந்தாற்போல' என்பதும் பாடம்.

நின்னிற் பிரியேன், பிரியினும் ஆற்றேனென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

மின்னிற் பொலிந்தசெவ் வேல்வலத் தான்விழி ஞத்தெதிர்ந்த
மன்னிற்கு வானங் கொடுத்தசெங் கோன்மன்னன் வஞ்சியன்னாய்
நின்னிற் பிரியேன் பிரியினு மாற்றே னெடும்பணைத்தோட்
பொன்னிற் பசந்தொளி வாடவென் னுங்கொல் புலம்புவதே. (க0)

அணிநிற நீண்முடி வேந்தரை யாற்றுக் குடியழியத்
துணிநிற வேல்வலங் காட்டிய *மீனவன் றெண்டியன்ன
பிணிநிற வார்குழற் பெய்வளைத் தோளிநின் னிற்பிரியேன்
மணிநிறம் பொன்னிற மாகவென் னாவி வருந்துவதே. (கக)

பொன்னார் புனைகழற் பூழியன் பூலந்தைப் பூவழிய
மின்னா ரயில்கொண்ட வேந்தன் விசாரிதன் வெண்டிரைமேன்
முன்னாண் முதலறி யாவண்ண நின்ற பிரான்முசிறி
யன்னாய் பிரியேன் பிரியினு மாற்றே னழுங்கற்கவே. (கஉ)

இவ்வாறிவைகேட்ட தலைமகள் எம்பெருமான் நின்னிற் பிரியேன், பிரியினும் ஆற்றேன் என்கின்றானால். பிரிவென்பதும் ஒன்று உண்டுபோலும்; கேட்ட தகைமையால் அது தங்காதலரைக் காணாதுங் கேளாதுங் கையினகன்று மெய்யினீங்குவதெனக் கலங்கிக், கார்மருங்கின் மின்னுப்போலவும் நீர்மருங்கிற் கொடிப்போலவும் தளிரும் முறியுந் ததைந்து குளிரும் நளிருங் கவினி எழாநின்றதோர் கவின்பெறு கொடிப்போலுங் காரிகை, கண்ணாடி மண்டிலத்து ஊது ஆவிபோலக் காணக்காண ஒளிமழுங்கிக், கனல் முன்னிட்ட மெழுகு பாவைபோல மனமுருகிப் பசந்து காட்டினாள். காட்டியும் ஆற்றினாள், யான் ஆற்றாதிறந்துபடில் எம்பெருமானும் இறந்துபடுமென. அங்ஙனம் ஆற்றினாளது நீர்மையைக்கண்டு இவள் எவ்விடத்தும் எக்காலத்துந் தன்றன்மையென்பது ஒன்று இலள், என்றன்மையளே போலுமெனப்

* 'தென்னவன்' என்பதும் பாடம்.

பெரியதோர் கழியுவகை மீதூர நின்று வன்புறையென்பதோர் சொற்சொல்லும்.

வன்புறையென்பது வற்புறுத்துவது. அஃதியாங்ஙனமோவெனின் அணித்து எம்மிடமென் வன்புறை. பது. அதற்குச் செய்யுள்:

பாவணை யின்றமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிவென்ற
வேவணை வெஞ்சிலை யான்வஞ்சி யன்ன மினையலெம்மூர்த்
தூவண மாடச் சுடர்தோய் நெடுங்கொடி துன்னிநம்மூ
ராவண வீதியெல் லாநிழற் பாயநின் றண்வருமே. (கந)

இணிநிற நீடோ ளரசுகத் தென்னறை யாற்றுமின்னூர்
துணிநிற வேல்கொண்ட கோன்றெண்டி யன்னாய் துயரலெம்மூர்
மணிநிற மாடத்து மாட்டிய வான்சுடர் மாலைநம்மூ
ரணிநிற மாளிகை மேற்பகல் பாரித் தணவருமே. (கச)

ஒன்றக் கருதா வயவர் நறையாற் றுடனழிந்து
பொன்றப் படைதொட்ட கோன்புன னாடனை யாய்நுமர்கள்
குன்றத் திடைப்புனங் காவல கிட்ட குளூஉச்சுடரெம்
மன்றத் திடையிரு ளிக்கும் படித்தெங்கள் வாழ்பதியே. (கரு)

சேலங் குளர்வயற் சேவூ ரெதிர்நின்ற சேரலனை
மாலங் கடைவித்த மன்னன் வரோதயன் வஞ்சியன்ன
வேலங் கமழ்குழ லேழையெம் மூரொழின் மாடத்துச்சிச்
சூலக் துடக்குநம் மூர்மணி மாடத் துகிற்கொடியே. (கசு)

என அங்ஙனங் கேட்ட தலைமகள் எம்பெருமான் அணித்தெம்மிடமென்கின்றானல், அணியதற்கு அருமையில்லை என்கின்றானும்; அருமையில்லையென்றதனாற் போந்த பொருள், பல்காலுங் கேட்கவுங் காணவுமாமென்றவாறு போலும்; பல்காலுங் கேட்பாருங் காண்பாரும் ஆற்றியுளராவரன்றே; அதனால் எம்பெருமான் என்னைக் காண்டற்குங் கேட்டற்கும் ஆற்றியுளனும் போலுமென ஆற்றியுளளாம்.

அங்ஙனம் ஆற்றுதலை அறிந்தபின்னைப் பிரிவானும். இனி இவளும் பெருநாணினள், யான் பிரியாதுவிட இவ் வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாம். புலனாகவே இவள் ஒரு தலையாக இறந்துபடுமெனா இவ்வகை பிரிவச்சமும் வன்புறையுஞ் சொல்லிப் பிரியுமாகலிற் பிரிவும் அன்பி னானே நிகழ்ந்ததென்பது.

இவ்வாற்றால் தலைமகளை ஆற்றுவித்துப் பிரிந்த தலைமகன் அவளைத் தமியளாகவிட்டு நீங்குமோ அருமையறிதல் வெனின், நீங்கான். அவள் தன்னைக் காணாமல் தான் அவளைக் காண்பதோர் அணிமைக்கண் மழைக்கொண்டலின் மின்னுப்புக் கொளித்தாற்போல ஒரு *தழைப்பொதும்பரிடை மறைந்துநிற்கும். நிற்கத், தலைமகளுந் தன் குழற்கற்றையுங் கோதையுந் துயல்வரக், கொடியிடை நடுவுதளரப், பரவையல்குற் றுகிலசையப், பைம்பொற்றோடு மின்னுப் படைப்ப, †வரிவண்டறையுந் தாமரையகவிதழ் புரையும் அஞ்செஞ் சீறடிமேற் பைம்பொற் சிலம்பரற்ற, அன்னம்போல மென்மெல ஒதுங்கிக், காமவல்லியுங், கற்பகக் கொழுந்தும் நடைகற்பதென நடந்துசென்று, அணிவரைச்சாரலருகின தோர்மணியருவி மருங்கோலுறுத்தப் பளிங்குவிளிம்படுத்த நீலப் பைஞ்சுனை மருங்கினதோர் மரகதச் சிலாவட்டத் தயல் மாணிக்கச் சதுரப்பாறைமேல், தாது தவிசு அடுத்த மாதவிப் பந்தர்ப் போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுநிழலிருந் தாள். இருந்தாளாகத், தாதுந் தளிரும் போதும் மேதக் கனவற்றாற் குறுங் கண்ணியும், நெடுங் கோதையும்,

---

* 'தனிப்பொதும்பர்' என்பதும் பாடம்.

† 'அரவவண்டு' என்பதும் பாடம்.

விரவுத்தழையுஞ், *சூட்டுக் கத்திகையும், மோட்டு வலயமும், பிறவுமாகப் புனைந்து, வண்டுந் தேனும் புடைமருட்ட அடியுறை ஏந்திப், பிரிந்த ஆயம் †புடைமருளப் பெயர்ந்தெய்திப், போற்றும் பல்லாண்டுங் கூறிநின்றார். நிற்ப, அவளுந் தாரகைநடுவண் தண்மதிபோல்வதோர் பொலிவினளாய்க் காட்டினாள். காட்டினாளைக் கண்டு, இவளை யான் எய்தினேனெனக் கருதினன்! எய்தியதுண்டேற் கனாப்போலும்! நனவேயாயினும் இவள் எனக்கு எய்துதற்கு அரியளாமென ஆற்றானாயினன். அதற்குச் செய்யுள்:

சினவேல் வலங்கொண்டு செந்நிலத் தேற்றதெவ் வேந்தர்கள்போ
யினவேய் நரல்குன்ற மேறவென் றோனிருந் தண்‡சிலம்பிற்
புனவே யனையமென் றோளிதன் னாகம் புணர்ந்ததெல்லாங்
கனவே நனவாய் விடினுமெய் தாதினிக் கண்ணுறவே. (௧௭)

இருநிலங் காரண மாக நறையாற் றிகன்மலைந்த
பொருநில வேந்தரைப் பொன்னுல காள்வித்த பூழுகவேற்
பெருநிலங் காவலன் றென்புன னாடன்ன பெண்ணணங்கின்
திருநலஞ் சேர்ந்ததெல் லாங்கன வேயென்று சிந்திப்பனே. (௧௮)

கையேர் சிலைமன்ன ரோடக் கடையற்றன் கண்சிவந்த
செய்யே ரயில்கொண்ட சேரியன் கொல்லி நெடும்பொழில்வாய்
மையேர் தடங்கண் மடந்தைமெல் லாகம் புணர்ந்ததெல்லாம்
பொய்யே யினிமெய்ம்மை யாயினு மில்லைப் புணர்திறமே. (௧௯)

என இவ்வகையான் அவளது அருமைநினைந்து இவ்வொழுக்கங் கைகூடாதெனக் கருதுவானாயின் வரையும்; இனி யான் இவ்வகையாளைப் புணருமாறு என்னைகொல்லோ வென்று

* 'சூட்டுங்குருக்கத்தியும்' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை; வேறொரு பிரதியிற் கண்டது.

‡ 'பொதியில்' என்பதும்பாடம்.

கருதுவானாயிற் கூட்டத்திற்கே முயல்வானும். அவ்வகை நினைந்து நீங்குவான் ஆயத்தோடுஞ் செல்லாநின்ற தலைமகளை நோக்கிச் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

தேயத் தவருயி ரைப்புல னன்றென்பஞ் செங்கிலத்தைக்
காயக் கனன்றெதிர்ந் தார்மரு மத்துக் கடுங்கணைகள்
பாயச் சிலைதொட்ட பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைம் பூம்பொழில்வா
யாயத் திடையிது வோதிரி கின்றதென் னாருயிரே. (௨௦)

இன்னுயிர் கண்டறி வாரில்லை யென்ப ரிகன்மலைந்தார்
மன்னுயிர் வான்சென் றடையக் கடையலுள் வென்றவையந் [வா
தன்னுயிர் போனின்று தாங்குமெங் கோன்கொல்லித் தாழ்பொழில்
யென்னுயி ராயத் திடையிது வோவின் றியங்குவதே. (௨௧)

என இவ்வாறுசொல்லி ஆற்றானாயினான். அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும். அஃது யாதோவெனின் தானெய்திய ஆரணங்காகிய அவ்வுருவினை நினைந்து தானெய்தும் உபாயமாவது தன்காதற் றோழனை இது கொண்டு முடிக்குங் கொல்லோவென்பது. அது பற்றுக்கோடாக ஆற்றி நீங்குமென்பது. (௨)

௩. ஆங்ஙனம் புணர்ந்த கிழவோன் றன்வயிற்
பாங்க னோரிற் குறிதலைப் பெய்தலும்
பாங்கிலன் றமியோ ளிடந்தலைப் படலுமென்
றாங்கவ் விரண்டே தலைப்பெயன் மரபே.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன் அதன் பின்னை தெருண்டுவரைதல் தலை; *தெருளானாயின் இவ்வா றொழுகுமென்று அவன் ஒழுகுந்திறன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று. என்னை? வழி

---

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை; வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

போகாநின்றானொருவன் *இழுக்கிச் சேறானுஞ் சாணக மானும் மிதித்தவிடத் தப்பொழுதே காலைக்கழீஇப் பாதுகாத்துத் தன் இல்லம் புகும்; அதுபோல் இவனும் ஞானவொழுக்கக் குணங்களின்வழியே செல்லாநின்றான் இழுக்கின், அவ்விழுக்கினை இழுக்காவதறிந்து அதன்க ணின்று மீடன் மிக்கது; மீண்டு நிற்கலானெனின் இவ்வா றொழுகும் என்பது.

இதன் பொருள்: ஆங்ஙனம் புணர்ந்த கிழவோன் —அவ்வாறு கூடிப்பிரிந்த தலைமகன்—தன்வயிற் பாங்கனோ ரிற் குறி தலைப்பெய்தலும்'—தன் பாங்கனாற் குறியிடத்துத் தலைப்பெயலும்; •பாங்கிலன் தமியோள் இடந்தலைப்படலும்—பாங்கனையின்றித் தனியாளை இடத்தெதிர்ப்படுத லும்; 'ஆங்க' என்பது அசைச்சொல்: 'இரண்டு' என்பது தொகை; தலைப்பெயல் மரபே—தலைப்பெய்தற்கு இலக் கணம், என்றவாறு.

அவ்வாறு புணர்ந்து நீங்கிய தலைமகன் பிற்றைஞான்று தன் பாங்கனாற் குறியிடத்துத் தலைப்பெய்தலும் பாங்கனை யின்றித் தமியாளை இடத்தெதிர்ப்படுதலுமென அவ் விரண்டினுள் ஒன்றே தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம் என்ற வாறு.

'ஆங்ஙனம் புணர்ந்த கிழவோன்' என்பது தெய்வம் இடைநிற்கப் பான்மையால் †உய்க்கப்பட்டு யாருமில் ஒரு சிறைத் தலைப்பெய்த தலைமகனென்றவாறு. ‡எனவே அவ்

---

* 'பிழைத்துச் சென்றானுஞ் சாணகமானும்' என்பது மூன் அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

† 'ஊக்கப்பட்டான்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'அவ்வாறு புணர்ந்தான் தலைமகனெனப்படும்' என்பதும் பாடம்.

வாறு புணரப்பட்டாள் தலைமகளெனப்பட்டது. கிழமை யுடைமையிற் கிழவோனெனப்படும்; தலைமையுடைமையின் தலைவனெனப்படும். அவட்கும் அவ்வாறே கொள்க.

பாங்கற் கூட்டம்.

இனிப் பாங்கற்கூட்டமாமாறு சொல்லுதும்: இயற்கைப் புணர்ச்சிபுணர்ந்து ஆற்றுவித்துப் பிரிந்த தலைமகன் * பிரிந்தன்று வார்த்தை யெல்லாம் நினைக்கும். நினைக்குமாறு யாதோ வெனின், நின்னிற்பிரியேன் பிரியினாற்றேனெனச் சொல்லிப் பிரியப்பட்டாள் தன்னைக்காணாத என்னிலைமை நினைந்து † ஆற்றுங்கொல்லோ ஆற்றாள்கொல்லோ வெனவும், ஆற்றாளாகி நின்றாள் தனது வேறுபாட்டைப் புறத்தாரறியாமை ‡ மறைக்குமாறறியுங்கொல்லோ அறியாது வருந்துங் கொல்லோவெனவும் இவை முதலாயின நினைந்து ஆற்றானும். ஆற்றாநிலைமையானைப் பிற்றைஞான்று சிறுகாலே தலைப்படும் பாங்கன்; தலைப்பட்டு அடியிற்கொண்டு முடிகாறும் நோக்குவான், புதையிருளிரியல்போகப் பொன்றாழருவி மணிநெடுங்கோட்டுதயமென்னும் மணிவரையுச்சி உலகுதுயில் § பெயர்த்துத்தோன்றிய வளர் ஒளி இளமுனைஞாயிற்றின் வனப்பழித்த திருவொளி மழுங்கியது நோக்கி என்னைகொல்லோ எம்பெருமாற்கு இற்றை வேறுபாட்டு வாட்டமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

நீடிய பூந்தண் கழனிநெல் வேலி நிகர்மலைந்தா
ரோடிய வாறுகண் டொண்சுடர் வைவே லுறைசெறித்த
வாடியல் ‖யானை யரிகேச ரிதெவ்வர் போலழுங்கி
வாடிய காரண மென்னைகொல் லோவுள்ளம் வள்ளலுக்கே. (௨௨)

---

* 'ஆங்குப்பட்ட' என்பதும் பாடம்.
† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.
‡ இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை.
§ 'பேர்வந்து காறிய' என்பதும் பாடம்.
‖ 'தானை' என்றும் பாடம் உண்டு.

வண்டுறை வார்பொழில் சூழ்நறை யாற்றுமன் னோடவைவேல்
கொண்டுறை நீக்கிய தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழி
னொண்டுறை மேலுள்ள மோடிய தோவன்றி யுற்றதுண்டே
தண்டுறை வாசிந்தை வாடியென் னாங்கொல் தளர்கின்றதே. (உங)

தெவ்வா யெதிர்நின்ற சேரலர் கோனைச் செருக்கழித்துக்
கைவா ணிதியமெல் லாமுட னேகடை யற்கவர்ந்த
நெய்வா யயினெடு மாறன் பகைபோ னினைந்துபண்டை
யொவ்வா வுருவு மொழியுமென் னோவள்ள லுள்ளியதே. (உச)

உற்றது உரைத்தல்.

இவ்வகை பாங்கன் தலைமகனை வினவானாயின் தலைமகற்குற்றதுகடைப்பிடியாது விட்டானும். இவ்வகை கடைப்பிடித்து வினாயின பாங்கற்கு நெருநல் இவ்வகையார் ஒருவரைக் கண்டேற்கு என்னுள்ளம் பள்ளத்துவழி வெள்ளம்போல ஓடி இவ்வகைத்தாயிற்றென்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

அளையா ரரவின் குருளை யணங்க வறிவழிந்து
துளையார் நெடுங்கைக் களிறு நடுங்கித் *துயர்வதுபோல்
வளையார் முளையெயிற் றார்மன்னன் மாறன்வண் கூடலன்ன
விளையா ரொருவ ரணங்கநைந் தால்யா னினைகின்றதே. (உரு)

அலையார் கழன்மன்ன ராற்றுக் குடியழ லேறச்செற்ற
கொலையா ரயிற்படைக் கொற்றவன் கூடலன் னாரொருவர்
முலையாய் முகிழ்த்துமென் றோளாய்ப் பணைத்து முகத்தனங்கன்
சிலையாய்க் குனித்துக் குழலாய்ச் சுழன்றதென் சிந்தனையே. (உசு)

பொருநெடுக் தானைப்புல் லார்தம்மைப் பூலந்தைப் பூவழித்த
பருநெடுக் திண்டோட் பராங்குசன் கொல்விப் பனிவரைவாய்த்
திருநெடும் பாவை யனையவன் செந்தா மரைமுகத்துக்
கருநெடுங் கண்கண்டு மீண்டின்று சென்றதென் காதன்மையே.

---

* 'சுழல்வதுபோல்' என்பதும் பாடம்.

"சிறுவெள் ளரவி னவ்வரிக் குருளை
கான யானை யணங்கி யாஅங்
கிளையள் முளைவா ளெயிற்றள்
வளையுடைக் கையளெம் மணங்கி யோளே."

(குறுந்தொகை - ககக)

"எலுவ சிறாஅ ரேமமுறு நண்ப
புலவர் தோழ கேளா யத்தை
மாக்கட னடுவ ணெண்ணாட் பக்கத்துப்
பசுவெண் டிங்க டோன்றி யாங்குக்
கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுநுதல்
புதுக்கோள் யானையிற் பிணித்தற்றா லெம்மே."

(குறுந்தொகை - கஉக)

கழறியுரைத்தல்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட பாங்கன் கழறும். கழறுதலென்பது அன்புடையார்மாட்டுத் தீயன கண்டால் அவ்வன்பிற் றலைப்பிரியாத சொற்களால் நெருங்குவது. கழறுமாறு: குன்றம் உருண்டாற் குன்றிவழியடையாகாதவாறு போலவும், யானை தொடுவுண்ணின் மூடுங்கலம் இல்லதுபோலவுங், கடல்வெதும்பின் வளாவுநீ ரில்லதுபோலவும், எம் பெருமான் நின் உள்ளம், அறிவு நிறை யோர்ப்புக் கடைப் பிடியின் வரைத்தன்றிக் கைம்மிக்கோடுமேயெனின் நின்னைத்தெருட்டற்பால நீர்மையாரும் உளரோ, நீ பிறரைத் தெருட்டினல்லது? அப்பெற்றியாய நீ இன்னதோரிடத்து இன்னதோருருவுகண்டு என்னுணர்வொழியப் போந்தே னென்றல் தக்கின்றென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஆய்கின்ற தீந்தமிழ் வேந்த னரிகேசரியணிவான்
றோய்கின்ற முத்தக் குடைமன்னன் கொல்லியஞ் சூழ்பொழில்வா
யெய்கின்ற வாட் திடையோ ரிளங்கொடி கண்டெனுள்ளந்
தேய்கின்ற தென்ப தழகிய தொன்றோ சிலம்பனுக்கே. (உஅ)

தண்டே னறைநறுந் தார்மன்ன ராற்றுக் குடிதளரத் [ல்வாய்
திண்டேர் கடாஅய்ச்செற்ற கொற்றவன் கொல்லிச் செழும்பொழி
வண்டேய் நறுங்கண்ணி யாயங்கொ ளோர் மாதர் மதிமுகநீ
கண்டே தளரினல் லாரினி யாரிக் கடலிடத்தே. (௯)

இவ்வாறு பாங்கன்கழறத் தலைமகன் ஆற்றானுய்ச் கழற்றெதிர்மறை. சொல்லுஞ் சொற்கள் கழற்றெதிர்மறை யென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

விண்டார் படவிழி ஞக்கடற் கோடியுள் வேல்வலங்கைக் [கும்
கொண்டான் குடைமன்னன் கொல்லிக் குடவரைக் கொம்பரோக்
வண்டார் குழன்மட மங்கை மதர்வைமென் னோக்கமென்போற்
கண்டா ருளரே லுரையார் *பிறவின்ன கட்டுரையே. (௧௦)

†விண்டலங் கெஃகொடு கோட்டாற்றி னின்றவெவ் வேந்தழித்திம்
மண்டலங் காக்கின்ற மான்றேர் வரோதயன் வஞ்சியன்னாள்
குண்டலஞ் சேர்ந்த மதிவாண் முகத்த கொழுங்கயற்கண்
கண்டிலிர் கண்டா லுரையீர் கழறிய கட்டுரையே. (௧௧)

மண்கொண்டு வாழ ‡வலித்துவந் தார்தம் மதனழித்துப்
புண்கொண்ட நீர்மூழ்கப் பூலந்தை வென்றான் புகாரனைய
பண்கொண்ட சொல்லம் மடந்தை முகத்துப்பைம் பூங்குவளைக்
கண்கண்ட பின்னை யுரையீ ருரைத்தவிக் கட்டுரையே. (௧௨)

"அம்ம வாழி கேளிர் முன்னின்று
கண்டனி ராயிற் கழறலிர் மன்னோ
நுண்தாது பொதிந்த செங்காற் கொழுமுகை
முண்டகங் கெழீஇய மோட்டுமண லடைகரைப்
பேஎய்த் தலைஇய பிணரரைத் தாழை
யெயிறுடை நெடுந்தோடு ‖காப்பப் பலவுடன்

---

* 'உரைத்தவிக் கட்டுரையே' என்பதும் பாடம்.

† இச்செய்யுள் முன் அச்சுப் பிரதியில் விடுபட்டிருக்கின்றது; வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கே சேர்க்கப்பட்டது.

‡ 'வலித்துடன் றார்தம்' என்பதும் பாடம்.

‖ 'காய' என்பதும் பாடம்.

* வயிறுடைப் போது வாலிதின் † விரைஇப்
புலவுப் பொருதழித்த பூநாறு ‡ பரப்பி
னிவர்திரை தந்த வீர்ங்கதிர் முத்தங்
கவர்நடைப் புரவிக் கால்வடுத் தபுக்கு
நற்றேர் வழுதி கொற்கை முன்றுறை
வண்டுவாய் திறந்த வாங்குகழி நெய்தற்
போது புறக்கொடுத்த வுண்கண்
மாதர் வாண்முக மதைஇய நோக்கே." (அகம் - கஙಂ.)

"இடிக்குங் கேளிர் நுங்குறை யாக
§ நிறுக்க லாற்றினோ நன்று மற்றில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கிற்
கையி லூமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெ யுணங்கல் போலப்
பரந்தன் றிந்நோய் நோன்றுகொளற் கரிதே." (குறுந்-டுஅ)

இவ்வாறு தலைமகன் தனதாற்றாமையிற் கழற்றெதிர் மறுத்துரைப்பதுகேட்ட பாங்கன், எம் பெருமான் தானே தகாதனவற்றைத் தகாவென்றுணரற்பாலான், யான் எம்பெருமாற் குத் தக்கதோ இவ்வாறு உண்மெலிவெனவுந் தெருண்டிலன்; தெருளானாயது தான் காணப்பட்ட உருவும் அந்நீர்மைத்தாகவே; அன்றாயின் தெருளுமன்றேயெனக் கவன்றான். கவற்சிக்குச் செய்யுள்

(margin: கவன்றுரைத்தல்.)

வன்றாட் களிறு கடாஅயன்று வல்லத்து ‖ மன்னவியச்
சென்றான் கருங்கயல் சூட்டிய சென்னிச்செம் பொன்வரைபோ

---

* 'வயிறிடைப் போது' என்பதும் பாடம்.
† 'விரிந்து' என்பதும் பாடம்.
‡ 'வரைப்பின்' என்பதும் பாடம்.
§ 'நிறுக்க லாற்றி னொன்று மற்றில்லை' என்பதும் பாடம்.
‖ 'மன்னிரிய' என்பதும் பாடம்.

வின்று ஸிறையு மறிவுங் கலங்கி நிலேதளரு
மென்றூற் றெருட்டவல் லாரினி யாரிவ் விருநிலத்தே. (௧௧)

இவ்வகை சிந்தித்து இவனை இடனன்றிக்கழறினன், என்பாக்கியம்பிற கழற்றெதிர் மறுத்துச் சொல்லிற்று.

இயலிடங்கேட்டல். சொல்வானுயிற்று, சொல்லாது இறந்துபட்டானுயினுஞ் செய்வதில்லை, பெரியதோர் இழுக்கஞ் செய்தேனென ஆற்றுனுயினன். அவ்வாற்றுமை ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும்; யான் இறந்துபட்டவிடத்து இவனை இஃதெய்துவிக்கலாகாது; யான் இறந்துபடாது ஆற்றுவதே பொருளென இறந்துபடானுய்நின்று எவ்விடத்து எத்தன்மைத்து நின்னுற் காணப்பட்ட உருவென்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

வல்லிச் சிறுமருங் குற்பெருந் தோண்மட வார்வடிக்கண்
புல்லிப் பிரிக்தறி யாதமங் தாரத்தெங் கோன்புனருட்
டல்லித் தடந்தா மரைமல ரோவவன் றன்னணியார்
கொல்லிக் குடவரை யோவண்ணல் கண்டதக் கொம்பினையே. (௧௨)

கண்டார் மகிழுங் கடிகமழ் தாமரை யோகடையல்
விண்டார் விழுநிதிக் குப்பையும் வேழக் குழாமும்வென்று
கொண்டான் மழைதவழ் கொல்லிக் குடவரை யோவுரைநின்
ஞெண்டா ரகல மெலிவித்த மாத ருறைவிடமே. (௧௩)

அங்ஙனங்கேட்ட தலைமகன் கோடையால் தெறப்பட்டு வாடி நின்ற சந்தனமரம் மழைபெற்றுத்

இயலிடங்கூறல். தளிர்த்தாற்போலப் பெரியதோர் கழியுவகையீதூர இவ்விடத்து இத்தன்மைத்து என்னுற் காணப்பட்ட உருவமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

அடிவண்ணந் தாமரை யாடர வல்கு லரத்தமங்கை [கரும்பின்
கொடிவண்ண மன்னிடை கொவ்வைச்செவ் வாய்கொங்கை கோங்